

AVE MARIA

JUNE, 1936

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers.
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management- Upravništvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Aug-
ust 29, 1925.

Naročite se na "AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO. KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
STVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

AVE MARIA

Junijska šte. 1936—

—Letnik XXVIII.

Naš pravi dom

Fra. Martin, OFM.

KOT v pregnanstvu je bil nekdam človek na svetu. Proč od Boga je bil pregnan in je bil brez pravega doma v temi pregreh. Nobena luč mu ni svetila na pot, po kateri je nesrečno taval.

Toda nekje je gorela svetla luč, ki je imela razsvetliti človeško srce, da bi videl in spoznal, kam ga vodi pot. Ta luč je usmiljena ljubezen božja, ki je tlela v božjem Srcu kljub človeški grešnosti. Ta luč usmiljene božje ljubezni je prišla v solzno dolino in človek je našel v njej svoj počitek, svoj pokoj. V njej je zopet postal vesel in srečen. Vir te luči je presveto Srce Jezusovo.

Jezus nas je tako ljubil, da je dal svoje Srce s sulico prebosti v dokaz svoje ljubezni. Tako so se odprla vrata našega edinega pravega zavetja na svetu, našega pravega doma. Jezus nas pa tudi vedno vabi, naj pridemo k Njemu, ki ima v svojem Srcu vsa bogastva svetosti in ljubezni. Bogato je to Srce za vse, ki ga kličejo. Ima bogastvo, ki ga svet ne more dati.

Jezus ne zove k svojemu božjemu Srcu samo tistih, ki so popolni in Bogu všeč, ampak zaradi svoje usmiljene ljubezni nudi pribežališče tudi grešnikom. Tam bodo očiščeni in bodo nazaj dobili izgubljeno življenje duše. Kdo ne bi z veseljem sprejel varstva od dobrega prijatelja, če bi bil

v smrtni nevarnosti s strani sovražnikov? Taki smo mi. V največji smrtni nevarnosti smo na viharnem morju življenja v svojih zdrobljivih čolnih. Toda Jezus nam nudi popolno varnost v nepogrežljivi ladji svojega božjega Srca. Da, Jezus ne daje svojega Srca samo kot plačilo pobožnim dušam, ampak tudi kot vir življenja za grešne duše.

O, blagor žalostnim in obteženim dušam, ki poslušajo ljubeznive besede presvetega Srca: Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, in jaz vas bom poživil.

Jezusovo Srce — naš pravi dom! Naš edini resnični dom na tem svetu si ti, presveto božje Srce! K Tebi prihajamo, grešni sicer, toda skesani. Ti si naše edino upanje, Ti si vse, česar potrebujemo na tem svetu. Očisti naše duše vseh pregreh in naj najdemo stalno prebivališče v Tebi! Združi nas vse brez izjeme tesneje in tesneje s seboj. Ne pusti, da bi se kdaj zopet od Tebe ločili, tudi za hip ne! Posveti nas s svojim neskončnim zasluženjem, da bomo Očetu všeč.

Kot ujetniki hočemo biti v Tebi, o presveto Srce. V Tebi bomo imeli stalni mir, srečo in predvsem ljubezen, ki nima mej. Kakor jelen hrepeni po studencu, tako hrepene naše duše po Tebi, o presveto Srce Jezusovo!

BESEDA O DVEH SRCIH

Fra. Alojzij, OFM.

Z GODOVINA škotske zemlje ni posebno slavna, v kolikor se tiče njenih odličnih in imenitnih mož. Toda eno ime bo vedno ostalo v zvestem in ljubečem spominu vsakega Škota — ime Roberta Brucea. Samo eno reč naj povem o njem.

Robert Bruce je bil poveljnik škotske vojske v tistem usodepolnem času, ko se je škotska država bojevito potegovala za svojo svobodo. V Arkilshiru in Branderu, na poljih Stirling in Bannockburn, je zapisal z neizbrisnimi črkami slikovito povest obrambe svoje ljubljene domovine. Končno je pogumni vojak obležal smrtno ranjen v Cardrossu. Bilo je leta 1320. Njegov zvesti poročnik Douglas je klečal pri njem.

Z umirajočim glasom je junak izpregovoril: "Douglas, Bruce umira! Te oči, ki so s takim sovraštvom gledale na sovražnika domovine in obenem s tako ljubeznijo zrle na soboritelje, se bodo kmalu zatisnile. Te ustnice, ki so s trobento pozivljale s hribov in bregov mojo zvesto vojsko, bodo utihnile. Ta roka, ki je tako pogosto mahnila z mečem ter ga pordečila s sovražnikovo krvjo, bo kmalu ležala onemogla ob moji strani. Toda, Douglas, ko bo Bruce mrtev, ko bo moja duša odletela v nebeški raj, v domovino svobode in miru, vzemi srce iz mojih prsi. Ponesi ga preko morja in celine ter ga zakoplji v zemljo, ki jo je posvetil Gospod. Zakoplji moje srce, dragi Douglas, zunaj jeruzalemskih zidov, kjer so se križarji pogumno bojevali za najsvetejše središče krščanstva, za grob mojega Zveličarja Jezusa Kristusa."

Po teh besedah je junaški Bruce izdihnil. Douglas je spoštljivo vzem Brucevo

srce iz prsi in ga položil v zlato posodico. To posodico je odslej zvesto čuval in jo nosil na svojem srcu. Želel je čimpreje izpolniti zadnjo željo svojega prijatelja in poveljnika. V spremstvu svojih vojakov se je napotil v Palestino. Pot jih je vodila preko Španije, kjer so se ravno takrat kristjani silno bojevali zoper Mohamedance. Že sedem let je polmesec stegal roke po krščanski Španiji, toda dotlej še brez uspeha.

Škotski junaki se brez obotavljanja pridružijo krščanski vojski v obrambo Španije. Ves dan je silno divjal strašen boj. Zdaj je bil križ potlačen v prah in polmesec je zmagoslavno vihral v zraku, zdaj nasprotno: zastava sovražnikov poteptana, križ zmagoslaven. Tako se je bojna sreča pomikala sem in tja, zdaj je obetala zmago eni strani, zdaj drugi.

Toda žarki zahajajočega sonca so za hip oslepili španske vojake in jih spravili v zadrego. Mohamedanci so na vso moč pritiskali. Bolj in bolj so potiskali Špance nazaj in malo je manjkalo, da jih niso pognali v beg. V tistem trenutku se je Douglas zavedel nevarnosti, v kateri se je nahajala krščanska vojska. Potegnil je iz oklepa na prsih zlato posodico in jo dvignil kvišku. Samo za hip je zablestela pred očmi njevovih vojakov in Douglas se je pognal med sovražnike.

"Naprej, pogumni Škoti," je zaklical, "rešite srce Brucevo!"

Kakor omamljeni po teh besedah so se vrgli na sovražnika. Daleč nazaj so ga vrgli in slednjič pognali z bojišča. Kriza je bila zmagoslavno prestana. Ko so prebrskali nakopičena mrtva trupla na mestu, kjer je bitka malo prej najhuje divjala, so na dnu kupa našli Douglasovo truplo. Še v smrti je trdno držal zlato zakladnico, v kateri je bilo shranjeno Brucevo srce. —

Sedaj si oglejmo drugo zgodbo, ki se je vršila v Jeruzalemu. Večerni mrak lega na jeruzalemsko pokrajino. V neki hiši

obhaja Učenik z dvanajsterimi apostoli zadnjo večerjo. Apostoli slutijo, da je ta večerja njihov poslednji skupni obed. Pričakujoče obračajo poglede na Učenika in pozorno sledijo njegovim besedam. In glej, posebna resnoba se je lotila Zveličarja. Sledilo je, o čemer pripoveduje evangelij: Jezus je vzel kruh, ga blagoslovil in razlomil, dal učencem in rekel: Vzemite in jejte, to je moje Telo. In vzel je kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: Pijte iz njega vsi. To je namreč moja Kri nove zaveze, ki se za mnoge preliva v odpuščanje grehov. To delajte v moj spomin.

Ali smo kdaj prav dobro premislili tole resnico: Ko je Jezus rekel: To storite v moj spomin . . . je takorekoč vrgel svoje Srce v širni svet, med vsa ljudstva in vse narode? Saj so apostoli pokorni Jezusovemu naročilu ponesli to evharistično Srce med Korinčane in Filipljane, med Kološane in Tesaloničane, v Mezopotamijo in Libijo, do zadnjega kotička obsežne rimske države. Nasledniki apostolov so zanesli to božje Srce še v ostale dežele vesoljnega sveta. Dandanes je to Srce vrženo med Eskime v premraženem Labradorju in v razbeljene planjave puste Sahare. Isto Srce je vrženo pred ljudstvo, zbrano v katedrali Notre Dame v Parizu, pa prav tako pred pobožno množico, ki se zbira v skromni leseni cerkvi samotne Arizone. Skozi dolgih devetnajsto let je bilo to Srce meta-no dalje in dalje, da je prišlo v to novo deželo Ameriko kakor da je prišlo naravnost iz Kristusovih rok pri zadnji večerji.

Presveto Srce se razlikuje od srca škotskega poveljnika v tem, da ni vrženo med Mohamedance in ni teptano od njih, pač pa je oskrunjeno od malomarnih, trdovratnih in mlačnih katoličanov. Kaj bomo storili, da rešimo to Srce oskrunjenja?

Ti, ki to bereš, ali veš, kaj je tvoja naloga? Tvoja naloga je, da rešiš to Srce. Kako? Seveda ne s tem, da pobiješ Mohamedance, pač pa s tem, da poživiš v sebi

ljubezen do tega Srca, da ga prejemaš pogosto v svetem obhajilu in ga obiskuješ bivajočega med nami v oltarni skrivnosti.

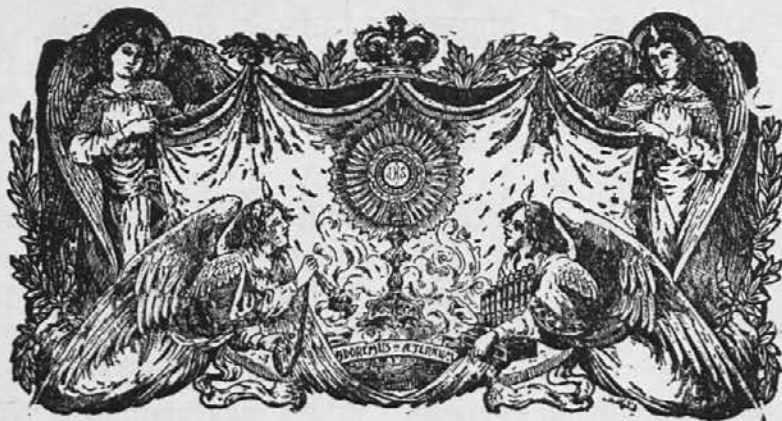
Če bi se ljudje zavedali, koliko blagoslova in čudovitih milosti izvira iz tega evharističnega Srca, bi bilo kmalu konec njihove mlačnosti. Jezusova ljubezen v evharističnem Srcu vedno hodi z nami. V cerkveni liturgiji se ta večna ljubezen nekako upodablja v zvezdi večne luči. Ta lučka nas spominja Njegove ljubezni in pričujočnosti v naših cerkvah. Ne samo podnevi, ko ga lahko ljudje obiskujejo, te-

muč tudi skozi vso dolgo noč, ko ni nikogar blizu. Ko se ozreš v bleščeče se zvezde v nebeški daljavi — ali se ne boš domislil večne luči, ki tako milo prosi in vabi, da obišči Gospoda . . .?

Da, prijatelji, Srce Jezusovo je vrženo med nas! Vsak si ga lahko prisvoji in počiva na njem kakor nekdanj apostol Janez. Naj bo presveto Srce središče naših misli, središče naše ljubezni, tudi središče naših družin. V tej ljubezni do presvetega Srca se vadimo zlasti v mesecu juniju, da si je bomo nabrali veliko mero in bo šla z nami skozi vse nadaljnje življenje.

KJER NIMAJO PRESV. EVHARISTIJE...

P. Hugo.

KAJ mi katoličani vemo, kako je tam, kjer nimajo presv. Evharistije! Mi smo podobni otrokom, ki se še grejejo v toplem materinem naročju. Takim otrokom ne moreš dopovedati, kako je siroti, ki so jo iz toplega materinega naročja preložili v hladno naročje mačehe. Če hočem zvedeti, kaj je otroku mamica, ne bom šel vprašat takega, ki mu to zlato sonce še sveti in ga s toplimi žarki boža. Šel bom vprašat siroto, ki ji je to sonce zašlo, ko se je ravno zavedno začela greti na njem. Prav tako če hočem zvedeti, kako je tam, kjer evharistično Sonce več ne sveti, se ne bom obrnil na katoličana, ki mu nikoli ni zašlo, ampak na takega, ki ga je jutranjica, večna lučka, iz krivoverske teme zvalila na evharistično Sonce katoliške cerkve.

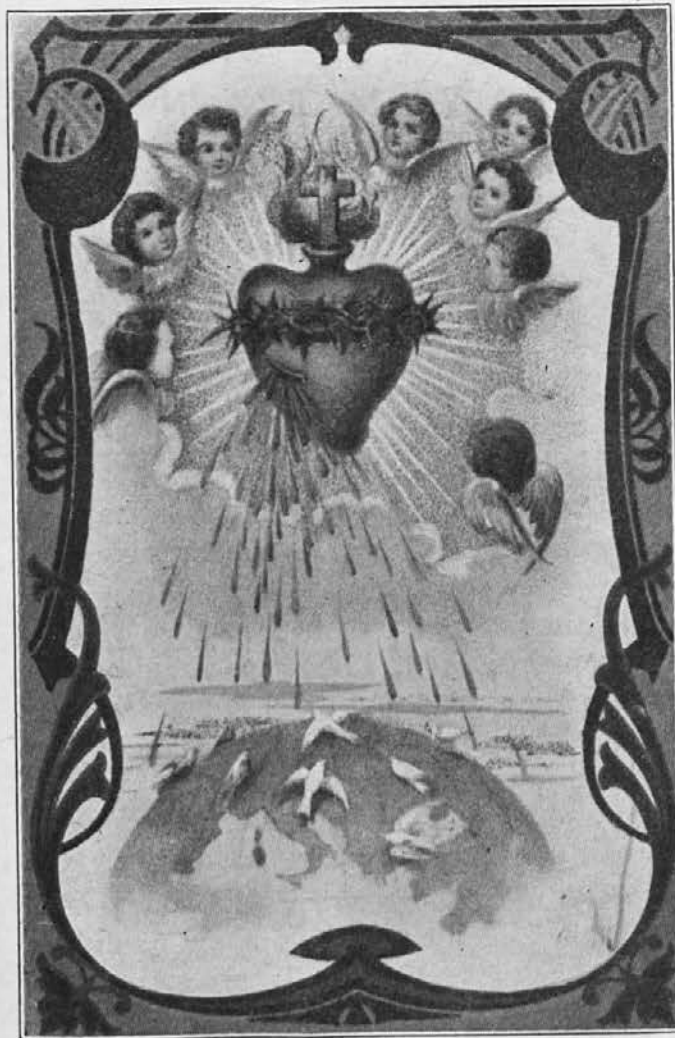
Taki otroci-sirote, ki so jim ukradli Jezusa in vpihnili večno lučko, so med mnogimi drugimi angličani. Nje bom šel vprašat, kako jim je, kar jim ta jutranjica več ne žari, evharistično Sonce več ne vzhaja. Pa niti vsi oni mi ne bodo vedeli pravega odgovora. Kajti večina je nikdar ni videla vzhajati, nikoli jih evharistično Sonce ni ožarjalo in ogrevalo. Taki so podobni otrokom, ki so zgubili zlato mamico, ko je

še niso poznali. Obrnil se bom na one, ki so po milosti božji zaznali, da v katoliški cerkvi ta danica, znanilka Sonca, še vzhaja in so ob njenem jasnem svitu po milosti božji spoznali, da je katoliška cerkev njih prava mati, anglikanska le mačeha. Pri teh, ki koprne po večni lučki in Soncu v materinem naročju, ali se morda že grejejo na njem, bom potrkal in jih vprašal: Povejte mi, kako je tam v naročju mačehe, ki ga večna lučka ne obseva, evharistično Sonce ne ogreva!

Eden takih je bil bivši duševni velikan anglikanske cerkve in poznejši katoliški primas Anglije, kardinal Maning. Pri njem bomo dobili na to vprašanje najboljši odgovor. Poslušajmo, kako odgovarja:

“Kjer ni presv. Evharistije, tam vse zamre. Kakor vsa narava ob sončnem zatonu nekam omrtni, kakor se telo spremeni v prah, ko se duša loči od njega, tako cerkev z vsemi svojimi vernimi brez presv. Evharistije ohromi. Bil je čas, ko sta resnica in milost, žuboreči iz Canterburyja in Yorka, prepajali celo Anglijo ter ju spajali v popolno edinstvo in občestvo krščanskega duha in krščanskega srca. Ena vrhovna cerkvena oblast je vladala nad celokupnim angleškim narodom. V moči bož-

jega glasu nespremenljive vere ga je vodila k sedmerim studencem božje milosti. A takrat so bile veličastne stare cerkve veličastni tabernaklji Besede, ki je meso postala. Jezus je prebival v njih, v božji skrivnosti presv. Evharistije, Njegova pričujočnost je ožarjala vse, vzdrževala, poživiljala in krepila nerazrušljivo edinstvo njegovega skrivnostnega Telesa.

Potem je pa prišla sprememba. V človeških očeh je bila neznatna. A v božjih očeh je bila, z ozirom na izgubo toliko nadnaravnih dobrin, polna nedoglednih posledic. Je-li komu znano ime onega, ki je iz stolnic v Canterbury in Yorku odstranil presv. Rešnje Telo? Li zgodovina o tem kaj poroča? Ali je pa morda izbrisano iz

človeškega spomina in le Bogu ter njegovim angelom znano? Jaz tega ne vem povedati. Ali se je to zjutraj ali zvečer zgodilo? Smemo li upati, da ga je kaka sveta duhovniška duša . . . boječ se oskrumbe, spravila na varno? Če ga ni morda kaka zločinska roka pahnila z njegovega trona, kot ga je nekdanj z vrta Getzemani na Kalvarijo? Ne moremo vedeti! Bilo je strahotno dejanje. Ime onega, ki je to dejanje zakrivil, bi imelo na sebi žig strašnega grozodejstva, če bi bilo znano.

Canterburško in yorško življenje je šlo po tem dejanju svojo pot kot poprej. Ljudje so hodili po svojih opravkih kot bi ali ne vedeli ali ne verjeli, kaj se je zgodilo in kaj bo temu sledilo. Luč življenja je ugasnila. Ni bilo več jutro za jutrom presv. daritve. Sv. pismo se je bralo, a ni bilo božjega Učenika, ki bi ga razlagal. Magnificat se je še vedno popeval, a se je razgubljal pod cerkveni svod, ker Jezusa ni bilo več na oltarju. Ni več večne lučke, ni tabernaklja, ni oltarja, in jih ne bo, dokler se Jezus ne vrne tja. Kot odprt grob je ondi in bržčas tudi angeli ob njem govoreči: Ni ga tukaj. Pridite in pogledjte kraj, kamor je bil Gospod položen. Mat. 28. 6...

Ljudstvo, preprosto angleško ljudstvo, je nedolžno pri tem bogoskrunstvu. Ono ni odstranilo Jezusa z oltarja. Ono je bilo oropano dednega prava do Jezusove navzočnosti. Ono ga ni pahnilo z njegovega trona. Nasprotno, z oboroženo silo je zlasti na severu in na zapadu branilo vero v presv. zakrament . . . Reformatorji angleške cerkve so vzeli za temelj vere sv. pismo namesto večno veljavnega, nezmotnega nauka Duha Jezusovega v cerkvi. Pisana knjiga je zavzela mesto živega Učenika in izključila njegovo odločilno živo besedo. Angleško krščanstvo naj bi temeljilo izključno na sv. pismu. Pa prav ta temelj je bil, ki je angličane pokopal pod svojimi razvalinami. To je tako gotovo kot je gotovo, da so učlovečena Beseda, presv. Ev-

haristija in pisana božja beseda neločljivo združene. One pridejo skupaj in odidejo skupaj . . .”

Potem obširneje slika posledice tega božjega ropa. Ko je bilo angleški cerkvi iztrgano srce presv. Evharistije, je odšla tudi njena duša, sv. Duh, pravir resnice in edinosti. S tem pa se je začel razkroj njenega trupla. Z notranjo edinostjo v veri in ljubezni je bilo ven. Kmalu se je ta needinost začela pojavljati tudi na zunaj in se vedno bolj vidno kazala. Za suknjo Kristusovo, zvrha tkano in brez šiva, niso vadljali, čigava bo, ampak so jo razrezali in si jo med seboj razdelili kot njegova ostala oblačila. To se pravi, nekdanja enotna cerkev je bila razkosana v razne ločine, ki se niti v bistvu niso več ujemale. Tri sto let je trajal ta razkroj, dokler ni nazadnje drugega ostalo kot — prah. Prav kot od fizičnega telesa, potem ko je srce zastalo in se je duša ločila od njega.

Ali se nam ne zdi, kot bi iz teh Maningovih besed zveneje pretresljive žalostinke preroka Jeremije, sedečega na razvalinah prekrasnega jeruzalemskega templja? Še bolj pretresljive so žalostinke tega angleškega Jeremije. Jeruzalemski tempelj je po svoji lepoti prekašal morda vse naše cerkve. A njegovo srce, skrinja zaveze z mano v njej, je bila le senca srca naših cerkva. To srce je tabernakelj z živim Bogom. Ker pa anglikanske cerkve tega srca nimajo, pa so ga nekdanje imele, so mrtvašnice, v katerih je mesto samo za solze in žalostinke.

Mi katoličani, kot rečeno, te žalosti ne moremo docela pojmiti. Saj ne samo naša Cerkev, tudi naše cerkve imajo še srce, presv. Evharistijo. Da bi bilo kdaj Cerkvi iztrgano, se ni bati. Tudi peklenške sile tega ne zmorejo. Da bi pa ne moglo biti iztrgano našim cerkvam, kdo nam more dati to garancijo? Ali ne vidite močnih, v peklenški srd stisnjenih pesti, ki žugajo našim cerkvam s porušenjem do tal? Da

to niso samo onemogle grožnje, pričajo bogoskruska dejanja. Li hočemo na sebi občutiti, kaj se pravi biti brez srca presv. Evharistije? O, predrago plačana bi bila ta osebna skušnja. Kaj naj storimo, da si jo prihranimo? Z vso ljubeznijo, ki so je zmožna naša srca, se zgrnimo okrog naših tabernakljev in goreče prosimo evharističnega Jezusa: Ostani z nami, zakaj proti večeru gre in dan se je že nagnil!

ZGODBA ZA MAJHNE IN VELIKE

Fra. Anton, OFM.

MAJHNEM angleškem listu sem bral zgodbo, ki je bila predstavljena iz francoščine. Zelo mi je dopadla. Prepričan sem, da jo boste tudi vi radi brali. Zato sem jo prestavil v slovenski jezik.

V majhni vasi so imeli prvoobhajanci duhovne vaje. Skoraj so bile že pri koncu. Dan je bil pomladansko lep, sonce je razsipalo mogočne žarke in ptičice so žgolele v drevesnih vejah. Iz stolpa se je oglasil veliki zvon in oznanil čas angelovega češčenja. Dečki so prihiteli pred župnišče, odkrili so se in pobožno odmolili opoldansko molitev. Njihovi vbrani glasovi so se družili s koncertom ptičev na drevju.

Po molitvi so se spravili nad obed. Predaleč so bili njihovi domovi, zato so imeli okrepčilo s seboj. To uro so imeli za najlepšo celega dne. Pa jih nikar ne ob sodimo, da so bili požrešni, saj niso imeli s seboj drugega kot kos kruha in sira, ta ali oni tudi kako jajce. Te reči so bile v petih minutah pospravljene. Toda gospod župnik je imel navado priti mednje tisto uro in jim pripovedovati zanimive povesti.

Tudi danes je prišel. Sedel je pod mogočen hrast in dečki so se zgrnili okoli njegga. Bila je slika, ki je spominjala na

evangeljski prizor: Jezus med otročiči. —

“Father, povejte nam danes eno, da nas po pretresla.”

“Samo resnična naj bo in iz življenja. Na predvečer prvega svetega obhajila ne bi radi poslušali pravljic.”

Tako je vzkliknil Pavelček, med vsemi najbolj živahen.

Prijazni duhovnik je premišljeval, kaj naj pove. Oko mu je počivalo na dečkih, ki so željno zrlj vanj. Po kratkem premisleku je dejal:

“Dobro, povedal vam bom zelo resnično povest. Le poslušajte! — Bil je nekoč majhen deček vaših let, ki je moral več tednov skrbeči za svojega bolnega očeta. Mamica je bila že dolgo mrtva, sedaj je legel še oče, morebiti tudi on za vselej. Lahko si mislite, kako hudo je moralo biti Henriku pri srcu, pozabil sem namreč povedati, da je bilo dečku Henrik ime. Na vso moč se je trudil, da bi očetu kar najbolje postregel. Toda očetu se je bolezen obračala na slabše. Kašelj je bolj in bolj pritiskal. Treba je bilo klicati zdravnika.

Toda tudi zdravnik ni mogel mnogo pomagati. Bolečine je sicer olajšal, odpraviti jih ni mogel. Henrik je večer za večerom preklečal ob očetovi postelji in goreče molil. Toda moral je moliti sam in potihem. Oče je bil namreč eden tistih nesrečnih ljudi, ki mislijo, da se da na svetu živeti brez Boga.

Neki dan je stal Henrik pri oknu in je zapazil duhovnika na cesti. Hitro se obrne k očetu:

“Ata, gospod Klemen gre mimo nas. Ali naj ga pokličem, da te pride malo pogledat?”

“Pusti ga, naj gre svojo pot. Nočem, da ga kličeš.”

Po premisleku je Henrik nekoliko zasukal besedo.

“Gospod Klemen ima na vrtu zelo sladko sadje in prekrasne cvetlice. Bolni-

kom rad pošilja od obojega. Če pa sam pride, pove vedno tako tolažljive besede.”

Nič ni pomagalo. Oče je vselej našel izgovor in ni pustil, da bi Henrik spravil duhovnika v hišo. Deček je umolknil in na tihem mnogo molil za očeta.

Bolezen se je še vedno hujšala. Neki večer je bilo posebno hudo. Napadel ga je tako silen kašelj, da so mu pohajale moči. Obraz mu je pobledel, da je bil bel kot posteljno perilo.

Henrik mu je dal pomirjevalne pijače, toda misel na dolgo noč ga je navdala s

strahom. Trepetal je ob misli, da bo morda oče umrl brez zakramentov. S trepetajočimi ustnicami je molil:

“O, moj Bog, pridi mi na pomoč!”

Oče se je nenadoma umiril in skušal govoriti. Res je kmalu spregovoril:

“Henrik, zelo hudo mi je . . . Toda noč je temna in ti . . . ti gotovo nisi dosti pogumen . . .”

“Samo povej, ata, kaj bi rad. Če hočeš, da grem po zdravnika, bom takoj šel.”

“Nočem doktorja. Ne more mi več pomagati. Rad bi pa imel drugega zdravnika, najboljšega, zadnjega. Duhovnika bi rad imel . . .”

Henrik se ni niti za hip obotavljal. Ves strah ga je minil in od veselja trepetajoč je stekel na cesto. Pol ure pozneje se je vrnil z gospodom Klemenom.

Kmalu nato je bolni oče sklonil glavo pod najlepšo kretnjo, ki jo je sam Gospod naučil svoje duhovnike — pod križem svete odveze . . . Potem ga je gospod Klemen tudi obhajal.

Tedaj je bolnik poklical Henrika..

“Sinko moj, pridi sem. Poglej, kako miren sem sedaj, ko je milost božja preustvarila mojo dušo. Kmalu se bom ločil od tebe. Smrt je blizu. Težko mi je, da te bom moral samega pustiti. Vendar še nisem bil nikoli tako vesel. Spoved je od vseh božjih milosti največja milost, ker celo v smrtnem boju prinese toliko tolažbe. Spoštuj duhovnike, močnejši so ko zdravniki. Po njihovi besedi se ozdravljajo najgloblje in najgrše rane — smrtni grehi. Moli, Henrik, da bi vsi ubogi grešniki imeli na zadnjo uro duhovnika pri sebi.”

Govorjenje je izmučilo bolnika do skrajnosti. Umolknil je in težko hropel. Deček je zdrknil na kolena in žarek nebeske svetlobe mu je segel v dušo. Prvič v življenju je stopil predenj neizmerni pomen svete odveze in ž njim veličina duhovnikove oblasti.

Stopil je prav tesno k očetu in mu pošepetal:

“Ata, da bo en duhovnik več za sveto odvezo, bom tudi jaz postal duhovnik, ko bom velik!”

Bolnikova duša se je že poslavljalala od sveta. Kot zadnji prizor iz solzne doline je stopila prednjo Henrikova nova maša v daljnji bodočnosti. Toliko laže se je poslovila z Bogom spravljenja duša in odšla v novo življenje.

Henrik je ostal sam z gospodom Kle-

menom. Duhovnik je opazoval ves prizor in je pred odhodom stisnil dečkovo roko. Povedal mu je, da bo zanaprej on njegov oče . . .

Tako je tudi bilo. Vzel ga je k sebi in ga dal v šolo. Danes je mali Henrik duhovnik. Kadar dvigne v spovednici roko za sveto odvezo, se vselej spomni na tisti večer, ko je rajni oče prejel poslednjo odvezo, njegov sin pa milost duhovniškega poklica . . .”

Dečki so poslušali z odprtimi usti in

čakali, če bo še kaj povedal. Toda prišel je konec:

“S tem je povest končana. Morebiti vas zanima, kje je sedaj Henrik in kako se mu godi . . .”

Pavelček je imel odgovor že pripravljen in je planil vmes:

“Father, vi sami ste tisti mali Henrik!”

Župnik je molčal in solza se mu je zasvetila v očesu . . .

Novomašniška glorija pri Sv. Štefanu v Minn

Mr. Frank Tarman.

PO strašno hudi zimi se nam je vendar enkrat prikazala tako zaželjena spomlad. S spomladjo pa pridejo tudi razne cvetlice in narava se zavija v zelen in cvetoč plašč. Upamo, da bo dobra letina, ker nam je Bog dal dovolj spomladanske moče kakor že dolgo ne.

V kratkem bodo pa pri nas zacvetele še vse lepše cvetlice in bodo razširjale svoj vonj po celi fari. Te cvetlice niso bile vsajene na njivo, temuč v vinograd Gospodov. Že celih dvanajst let rastejo v dobro pognojeni zemlji in sedaj so prišle do popolnega razvoja. Tisti vrtnar in vinogradnik, ki je zasadil te cvetlice, je naš častiti Father John Trobec. Njemu vsa čast!

Tiste cvetlice so pa štirje mladi dijakoni, ki bodo te dni posvečeni v mašnike. Torej kar štirje v enem letu iz naše fare! Prvi bo imel novo mašo 11. junija. Ta je REV. WILLIAM V. TARMAN. Rojen je bil v tej župniji 5. febr. 1910 kot sin Franceta Tarmana in Jere, rojene Schaubach. Obadva sta pristna Gorenjca. Ljudsko šolo je obiskoval tu pri

REV. WILLIAM TARMAN.

Sv. Štefanu, potem je nadaljeval študije v St. Cloudu, pozneje je odšel v Pontifical College v Columbus, O. Spada torej naravnost pod sv. Očeta papeža. On je tretji Slovenec, ki je tam študiral. Poprej sta bila tam Rev. John

Štefanič, župnik v Cantonu, O., in Rev. Frank Jevnik, župnik v Forest City, Pa.

Dne 16. junija bosta pa kar dve novi maši. Imela jih bosta rodna brata, sinova dobro znane rodbine Smerke. REV. FRANK SMERKE je bil rojen na Evelethu, Minn., dne 3. maja 1910. Ko je bil star 10 mesecev, se je s starši preselil sem k Sv. Štefanu. Njegov brat REV. JOSEPH SMERKE se je rodil tu pri Sv. Štefanu dne 6. aprila 1912. Višje šole sta ob-

BRATA REV. SMERKE.

iskovala najprej pri očetih križarjih v Onamia, Minn. Oba sta vstopila v ta red. Bogoslovne študije sta pa dokončala v Hastings, Nebr. Rev. Joseph je zaradi mladosti dobil spregled iz Rima, da more biti že letos posvečen.

Četrty naš novomašnik bo pa moral počakati božičnih praznikov, da bo zapel v naši cerkvi slovesno glorijo. Ta bo REV. EDWIN OMAN, nečak preč. gospoda kanonika Johna Omana. Tudi on bi prav za prav imel sedaj imeti novo mašo, pa je zaradi smrtno nevarne bolezni zaostal. Hvala Bogu, da je vendar ostal pri življenju in je mogel nadaljevati študije, čeprav se je nekoliko zakasnil.

Tako je torej letos v naši župniji. Bog živi vse naše vrle novomašnike!

PRIPIS UREDNIŠTVA: — Naš list se z največjim veseljem pridružuje vrlému dopisniku in ponavlja za njim: BOG ŽIVI ČASTITE NOVOMAŠNIKE!

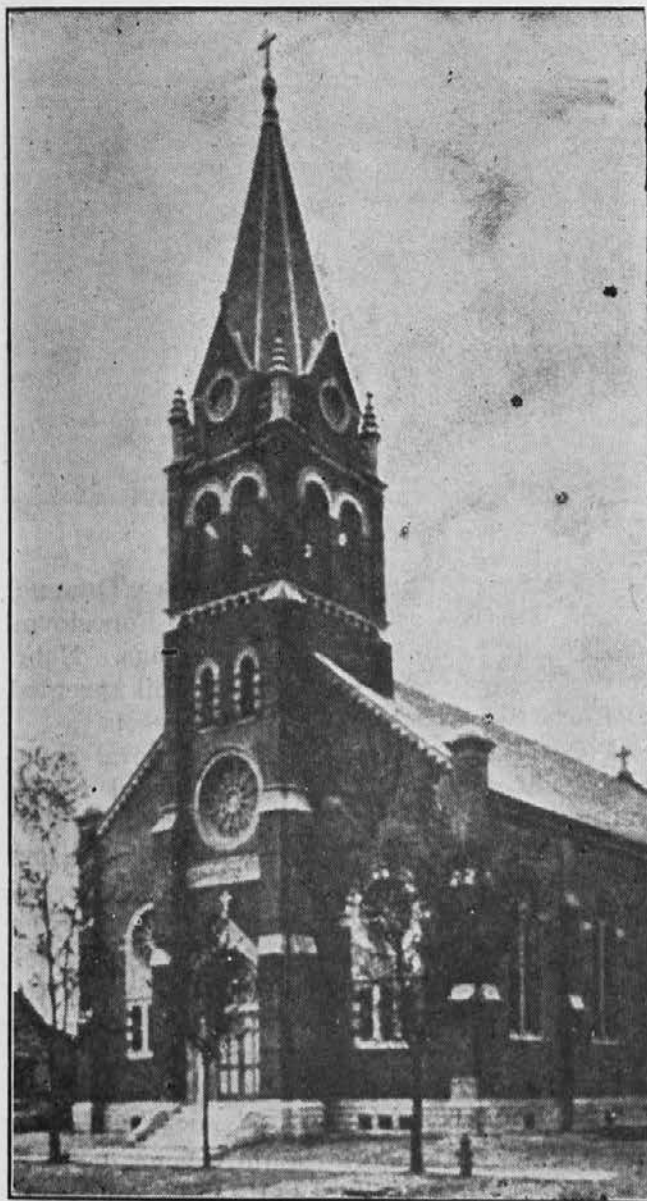

VELIK PRAZNIK V INDIANAPOLISU

P. Bernard.

FARA sv. Trojice v Indianapolisu se pripravlja na velike slovesnosti. Skušal jih bom po vrsti na kratko naštet.

Letos je **TRIDESETLETNICA** obstoja te župnije. To je vsekako taka obletnica, da ne sme iti mimo brez omembe. Trideset let je dolga doba in pomeni eno celo človeško generacijo. Marsikaj težkega je šlo v teh letih preko fare svete Trojice in njenih faranov, vendar so vse pogumno prestali in ostali zvesti svoji cerkvi. Saj vedo, da so si cerkev postavili z avoljo Boga in svojih duš, ne z avoljo ka-

kih svetnih ozirov.

Obenem s tridesetletnico župnije se bo slavila prva nova maša v župniji. Novomašnik je sin našega vrlega zastopnika Franka Urajnarja. Ime mu je **REV. RALPH URAJNAR, O.M.C.** Rojen je bil 2. aprila 1911 v Milwaukee, Wis. Pet mesecev star se je s starši preselil v Indianapolis. Tu je obiskoval domačo župnijsko šolo, potem je odšel v St. Francis College in je vstopil k frančiškankom konventualcem. Šolal se je dalje pri njih, vmes pa prestal več težkih bolezni, da je upanje na novo mašo že skoraj izginilo. Vendar je z božjo pomočjo prestal vse ovire in bo te dni po tretjem letu bogoslovja posvečen v mašnika. Zadnje leto bo najbrž končal v Washingtonu, D. C.

Ob istem času bo vrla Urajnarjeva družina doživela še drug praznik. Oče in mati novomašnikovih staršev bosta namreč obhajala **ZLATO POROKO**. O teh dveh slavljenicah, žal, nisem dobil pravočasno obširnejšega poročila, zato jima ob tej priliki samo izrečem prav iskrene čestitke. Lahko si vsi mislimo, kako praznično se bosta počutila, ko bosta svoj lep dan praznovala obenem z novo mašo svojega vnuka. Resnično, to bo dan, ki ga zna samo Bog narediti!

Zdaj moram pa še nekaj prav veselega dodati. Če sem že v začetku zapisal besedo o "vrlem" našem zastopniku Mr. Urajnarju, sem imel še prav poseben vzrok za to. Čujte, kaj je ta mož naredil, da bi ostal spomin na tako blagoslovljeno tridesetletnico župnije boli trajen in živ! Za naš list Ave Maria je pridobil te dni **TRIDESET NOVIH NAROČNIKOV!!!** Zares, krasna misel, ki ni ostala samo pri misli, temuč je že sedaj živa resnica, ko to pišem. Vseh trideset je že dobilo našo majniško številko. Prosil sem ga, naj bi nam poslal sliko, da tudi njega ob tej priliki ovekovečim v našem listu, pa je v svoji skromnosti prošnjo odbil. Piše nam: Kar storim za razširjenje katoliških listov, ne delam z avoljo baharije, ampak samo iz dobrega namena. Vesel sem, da se mi je ta načrt posrečil, če Bog da, boro pa zanaprej še kaj več storil. Omenim pa, da sem en par čevliev popolnoma izrabil...

List Ave Maria in ves Lemont ž njo pa najiskreneje čestita župniji sv. Trojice k tem lepim dnevom. Posebej vsem Urajnarjevim slavljenicem, ki se tako odlikujejo v delu za vse dobro. Bog živi vse in jim obudi mnogo posnemovalcev!

NEZNANEMU BOGU

P. Hugo.

SV. Pavel je v Atenah, središču tedanje grške kulture, med mnogimi oltarji naletel tudi na enega z napisom: Neznanemu bogu. Ob njem se mu je rodila prva apostolska beseda, s katero je stopil pred učene atenske veljake. Ko so ga povabili v svoj areopag, kjer je sedela najvišja grška učna komisija, in ga pozvali k besedi, je takole začel: "Atenci! Ko vsem kar vidim, ste zelo pobožni. Ko sem namrec hodil okrog in ogledoval, kaj vi castite, sem našel tudi oltar, na katerem je bilo zapisano: Neznanemu bogu. Kar torej castite, dasi ne poznate, to vam jaz oznanjam." Potem je navdušeno govoril o njim neznanem, a edino pravem Bogu. A ko se je dotaknil posmrtnega življenja, so ga njegovi materialistični poslušavci prekinili z besedami: "O tem te bomo poslušali drugikrat!"

Tudi mi kristjani, ne izvzemši nas katoličane, imamo neznanega ali vsaj ne dosti poznanega Boga, kateremu radi tega niti oltarjev ne postavljamo. S stališča vernih, ki pa tega Boga ne poznajo kot bi ga morali, bi ne bilo prav nič napačnega, ko bi tudi v naših cerkvah imeli oltarje z napisom: Neznanemu Bogu. Nazorno izpraševanje krščanske in katoliške vesti bi jim bili ti oltarji, ker so tega Boga potisnili daleč za razne svetnike. Do njih imajo zaupanje, jih časte, se v svojih potrebah zatekajo k njim. Njega pa tako malo poznajo, ga ne časte, se mu ne priporočajo. Ta tako malo poznani Bog je Sv. Duh.

S stališča vernih, pravim, bi ne bilo napačno, jim po naših cerkvah na omenjeni nazoren način vest izpraševati. Saj to postavljanje Sv. Duha so izpazili že naši nasprotniki, ki se cerkva po moči izogiba-

jo. Znani bogošturmar Feuerbach in za njim še strupenejši Renan sta radi tega Sv. Duhu ironično sožalje izrekla. Ta bogokletni očitek gotovo ne gre na racun Cerkve kot take. Ona Sv. Duha dobro pozna, tako v svojih veroizpovedih, kot tudi v svojem praktičnem verskem udejstvovanju. Poglejte v njeno bogoslužje! Binkosti, praznik Sv. Duha, so ji tretji največji praznik v letu. V svojih mnogovrstnih molitvah daje Sv. Duhu z Bogom Očetom in Bogom Sinom enako čast. V nobeni takozvani doksologiji, slavospevu, ne v večji: Gloriji, ne v manjši: Čast bodi . . . itd., ni izpuščen. Zaveda se Cerkev, tudi dejansko se zaveda, da je Sv. Duh njena duša, brez katere bi ne bila skrivnostno živo telo Kristusovo.

Ne pravim, da se njeni verni tega sploh ne zavedajo. Saj tudi oni molijo isto veroizpoved. Tudi oni delajo tri križe, ne samo dva, in pogosto jim je na jeziku: Čast bodi Očetu in Sinu in Sv. Duhu! A to trdim, da se oni dejansko, v praktičnem verskem življenju, zdaleka premalo zavedajo, kdo in kaj je Sv. Duh, kaka čast mu gre, kako vlogo ima pri gradnji kraljestva božjega na zemlji, tako na splošno kot v posameznih dušah. Kajti ko bi se tega živo zavedali, bi ne bila samo vsaka stota cerkev in komaj en oltar izmed tisoč njemu posvečen. In med ogromno, tako pisano armado raznih ljudskih pobožnosti, bi ne bile tako redke pobožnosti na čast Sv. Duha.

Ne, verni se vsaj praktično ne zavedajo, da je Sv. Duh njih duša kot božjih otrok in tedaj počelo vsega njihovega nadnaravnega življenja. On je božji arhitekt, kateremu je poverjena gradnja božjega kraljestva v posameznih srcih. Vse drugo, ne izvzemši niti presv. Evharistije, je, če smemo tako reči, le gradbeni material, s katerim on gradi božje kraljestvo v njih. Ko bi se oni tega res živo zavedali, bi Sv. Duha temu primerno častili, to delo prepu-

ščali njegovemu vodstvu in sodelovali ž njim. Ker ga pa ne poznajo, ga ne časte, se mu ne priporočajo, mu ne zaupajo. Potem ni čudno, če je božje kraljestvo v dušah podobno hiši, zgrajeni od kmetiškega samouka, brez pravega smotrenega načrta.

Razvaline božjega kraljestva v dušah, na katerih stojimo, žalostni kot Jeremija na razvalinah sv. mesta, so priče te usodne zmote. Ob teh razvalinah so se vsaj nekateri zopet spomnili Sv. Duha in skušajo ljudem dopovedati, da če hočejo na teh razvalinah kaj solidnejšega zgraditi, morajo vodstvo nove zgradbe poveriti božjemu arhitektu, Sv. Duhu, poklicnemu posvečavcu naših duš. To bi tudi jaz rad vam dopovedal.

Še bolj me seveda mika, da bi šel v vlogi sv. Pavla na moderni areopag, tja v Ženevo. Tam sede izbrani možje raznih narodov. Prebrisani in pretkani so. A ob gordijskem vozlu, ob katerem sedijo in si belijo glave, kako bi ga razvozlati, je odpovedala vsa njihova diplomatična pretkanost. Niti presekati si ga ne upajo, ker se boje, da bi bile posledice še slabše. Dejal bi jim: Ako Gospod ne zida hiše, se zastonj trudijo, ki jo zidajo. Kar priznajte, da z vso svojo človeško premetenostjo in pretkanostjo niste in ne boste kos nalogi, ki vam je poverjena. Samo eden vam more pomagati razvozljati vaš gordijski voz, on, ki deli darove umnosti, modrosti, sveta in strahu božjega. Pa vem, da bi dobil od njih odgovor kot sv. Pavel: "O tem te bomo poslušali drugikrat," to se pravi po naše: Pojdi se solit s takimi neslanostmi!

Glede njih pač velja: Slepí so in voditelji slepih. Upam pa, da po teh slepih vojeni niso vsi slepi. Vsaj nekaterim takim, kar jih morem doseči, bi rad dopovedal, naj zgradijo v svojih srcih oltar znane mu Bogu Sv. Duhu.

Tudi Slovenci imamo že svojo pobožnost na čast Sv. Duhu. Malo poznana je še. Le polagoma se prijemlje. Kakor že

mного lepega, n. pr. češčenje presv. Srca Jezusovega, se je tudi ta rodila v skromnem ženskem samostanu. Neka slovenska šolska sestra, katera gotovo noče biti imenovana, je njena mati. Njeni malčki, ki jih v šoli neguje, to pobožnost že dobro poznajo. Upamo, da bodo po njej postali pravi vitezi Sv. Duha. Saj takih nam je danes najbolj treba. Morda je tej pobožnosti po božji previdnosti usojena še lepa bodočnost. Želeti bi bilo. Ker je dotična sestra zanjó že sama dobila od pristojne cerkvene oblasti odobrenje, naj jo javno razglašimo in priporočimo.

Imenuje se: Rožni venec v čast Sv. Duha. Moli se podobno kot navadni rožni venec. Vsebuje sedem skrivnosti, ker je prošnja za sedmere darove Sv. Duha. V podrobnostih se takole opravlja:

Čast bodi Očetu in Sinu in Sv. Duhu. Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

1. Pridi sv. Duh, Duh modrosti! Kraljuj v mojem srcu! Čast bodi Očetu itd.

2. Pridi sv. Duh, Duh umnosti! Razsvetli mojo temo! Čast bodi Očetu itd.

3. Pridi sv. Duh, Duh sveta! Vodi me! Čast bodi Očetu itd.

4. Pridi sv. Duh, Duh moči! Utrdi me! Čast bodi Očetu itd.

5. Pridi sv. Duh, Duh vednosti! Uči me! Čast bodi Očetu itd.

6. Pridi sv. Duh, Duh pobožnosti! Stori me gorečega! Čast bodi Očetu itd.

7. Pridi sv. Duh, Duh strahu božjega! Varuj me greha! Čast bodi Očetu itd.

Vsi ti vzkliki oz. prošnje se ponove po desetkrat. Le: Čast bodi Očetu itd. se lahko dostavlja samo vsaki deseti prošnji. Očenašev in Zdravamarij pri tem rožnem vencu ni.

Naj ta lepa pobožnost pomaga, da nam Sveti Duh postane zelo dobro poznan Bog!

KAKO AMERIKANSKO JAVNOT ZAINTERESIRATI ZA BARAGO?

P. Hugo.

GOTOVO je, da mi s svojo Baragovo zadevo ne bomo nikoli prodri, če tukajšnje ameriške javnosti ne zainteresiramo zanjo. Vse naše prizadevanje se bo razgubilo v pesku. Baragova Zveza bo lep meteor, ki se je pojavil iz teme in bo zginil v temo. Če smo tako srečni, rajši bi rekel nesrečni, da Baraga počiva med nami, smo po obstoječih cerkvenih predpisih prvi poklicani, zadevo dotirati do beatifikacijskega procesa in potem dalje do končnega srečnega izida. Pa kaj hočemo mi sami, ki smo le kaplja v ameriškem morju?

Ko bi tudi vsi z enim mogočnim glasom klicali: Dvignite nam našega Barago na oltar, bi klicali v "Gluho lozo". Pa še o tem zastoj sanjamo! Baraga pa ni samo slovenski, je pred vsem ameriški kandidat za oltar. Ameriški katoličani pod vodstvom svoje hierarhije, svojih škofov, si ga morajo kot takega osvojiti in mu priboriti oltarsko čast. Dokler ga celokupna katoliška Amerika ne sprejme za svojega oltarskega kandidata, lahko kličemo z Dantejem: *Lasciate ogni speranza! Pustite vse upanje!*

Naš neposredni cilj mora tedaj biti, da ga Amerika sprejme za svojega svetniškega kandidata in gre zanj v boj. Tega pa ne bomo dosegli samo z molitvijo kot nekateri zmotno mislijo. Molitev v ta namen je sicer dobra in potrebna, a ni vse. Če bo farmar ob času setve samo molil, ne bo imel v jeseni kaj žeti. Je treba tudi delati. Ne pravim, da doslej še nismo ničesar storili. Lahko pa rečem, da v dosego tega cilja še skoraj nič. Naše delo mora biti umerjeno po označenem cilju in usmerjeno proti njemu. In to doslej ni bilo.

Naše Baragove proslave, naši "Baragovi dnevi" so bili, izvzemši clevelandskega, domači narodni prazniki, slovenski kresovi, ob katerih smo se sami ogrevali. Gotovo, da moramo biti prej sami ogreti, če hočemo druge ogrevati. A mi smo se ogreli že ob prvih Baragovih kresovih na Calumetu, v Marquettu, Lemontu. Ob nobenem poznejših, razen clevelandskem, ne tako. Zato bi bil že davno čas, da bi bili ta

ogenj zanesli v širšo ameriško javnost, kar se pa ni zgodilo. Letnih in polletnih sej Baragove Zveze in Baragovih dni angleško časopisje večinoma niti omenilo ni, ker mu pač nihče ni poročal o njih.

Da angleško govoreča javnost ni skala za seme, iz katerega ima zrasti Baraga, proglašeni svetnik, priča dejstvo, da se je takoj začela bolj zanimati zanj, ko je čula, da je prišel iz njegove daljne domovine na njegov grob škofromar, mu v Clevelandu odkril spomenik in hotel od naselbine do naselbine svojega naroda, da ga navduši za Baragovo najvišjo počastitev na zemlji. Pot v ameriško javnost nam je dr. Rožman utrl. Naša naloga je, da jo razširimo in zgladimo. Če tega ne storimo, smo zamudili svoj zgodovinski dan. Nekaj smo že zamudili. Železo ni več žareče kot je bilo. A je vsaj še vroče. Razbelimo ga zopet, preden se popolnoma ohladi!

Predvsem je to naloga naših mlajših, tu rojenih. Če smo mi starokrajci navdušeni za Barago, ker je naših dolenjskih brd list, morajo biti oni navdušeni zanj kot Amerikanca. Vsem nam je pa skupen kot mož božji naše krvi in kot naš skupni ponos. Zato mu moramo z združenimi močmi, vsak v svojem področju, ravnati pot do oltarja. Naravno, da ga mi starokrajci bolj poznamo nego Amerikanci, zlasti angleško govoreči. Mi nimamo take bogate galerije velikih mož kot jo imajo oni. Zato obračamo več pozornosti tistim maloštevilnim, kar jih imamo. A naš Baraga je gotovo eden takih mož, ki delajo tudi njihovi bogati galeriji čast, zlasti po svoji svetosti, ki je v tej galeriji najslabše zastopana. Samo odkriti jim je treba njegovo veličino. In prav to je po mojem mnenju dolžnost mladih slovenskih Amerikancev.

Prav zdaj se jim za to nudi najlepša prilika. Stoletnica za stoletnico njegovih misijonskih pohodov po tedanjih indijanskih divjinah, kjer danes stoje cvetoča moderna mesta, se proslavlja. Spominske knjige in albumi se ob teh prilikah izdajajo. Časopisje nas vodi nazaj v pionirske dobe dotičnih krajev. Žal, da so izdajatelji o pionirju Baragi čisto dosti slabo poučeni. O podrobnostih malo vedo. Tisto, kar iz raznih leksikov prepíšejo, je pa "Wahrheit und Dichtung" — resnica in izmišljotina. Take prilike je treba izrabiti in povedati dotičnim, kdo je bil Baraga, čigav je bil, kaj je za dotični kraj in za celo Ameriko na-

redil. Naj podam nekoliko nasvetov, kako začeti.

V novejšem času so mnoge države uvedle nov ministerijalni urad propagandnega ministrstva. To je za dotično državo važnejši urad kot marsikateri drugi, sam na sebi odličnejši. Njegov namen je vsepovsod, z vsemi mogočimi sredstvi, doma in v inozemstvu razblinjati pomisleke, zavračati natolcevanja, dvigati pogum, netiti navdušenje za skupno stvar in še mnogo podobnega.

Tak urad mora uvesti tudi "Baragova Zveza". In sicer za ameriško javnost. Njegova naloga bi bila, o vsem našem pokretu za Baragovo oltarsko čast poročati v katoliške liste, zlasti škofijske tednike. To delo bi bilo dosti lahko. Izbrano sestavljen dopis bi bilo treba poslati samo N. C. W. C. News Service in vsi škofijski listi bi ga prinesli. Tem potom bi bila vsaj dvakrat na leto celokupna ameriška publika opozorjena na Barago in na naše težnje glede njega. To je o priliki letne seje B. Z. in o priliki Baragove nedelje po vseh slovenskih župnijah, ki je bila sklenjena pri "Družbi za Baragovo semenišče".

Pa še več izrednih prilik bi imel dotični "propagandni minister" na razpolago. Nekaj najlepših je sicer med tem šlo, žal, že mimo nas. Med drugimi stoletnice njegovega pohoda na Beaver Island 1832, v Grand River oz. Grand Rapids 1833, Lapoint in Fond du Lac 1835. To so markantni mejniki v Baragovem življenju. Tujci vsaj nekaterih niso prezrli, ampak jih slovesno proslavili. Mimo nas so šli skoraj neopaženo. Seveda bodo sledili še drugi, prav tako markantni: stoletnica njegovega prihoda v L'Anse 1843, stoletnica njegovega posvečenja v škofa 1853. A dotlej je še dolgo. Vmes bo še več manj pomembnih stoletnic. Letos 1. nov. bo n. pr. sto let kar se je odpeljal na prvi obisk domovine. Sedemdesetletnica premestitve škofijskega sedeža iz Sault St. Marie v Marquette. Prihodnje leto bo stoletnica, ko je podal čipevcem prvi molitvenik in ž njim otvoril bogato književno delo v njihovem narečju. Dalje stoletnica njegovega misijona v Grand Portage. Kolikor jubilejev, toliko prilik za oživljenje njegovega spomina pred ameriškim forumom.

Seveda bi propagator moral dobro poznati vse večje in manjše mejnike v Baragovem življenju, da bi nobenega ne zgrešil. Obenem bi mu morale biti znane vse sedanje okoliščine

krajev, koder je Baraga misijonaril. Kakor rečeno, so ondi zdaj večja ali manjša mesta in organizirane župnije. Tem bi ti jubileji, zlasti manj pomembni, lahko ušli. Pa bi jih naš propagator pravočasno opozoril nanje. Vsaj vprašal bi jih, če nameravajo jubilej kako proslaviti, ter obljubil sodelovanje z zgodovinskimi prispevki. Hvaležni bi mu bili. Saj Amerikanci komaj čakajo takih jubilejev in jim je žal, če so katerega pustili mimo sebe. Ob vsakem jubileju bi imel priložnost prinesiti Barago v javnost.

Ko bi iz teh mozaikov polagoma sestavili celotno Baragovo podobo kot velikega misijonarja in svetniškega vzora in bi jo razstavili v itak revni galeriji takih ameriških junakov, bi lahko šli korak dalje. Zaposlili bi celokupno ameriško hierarhijo, naj se zavzame za njegovo oltarsko čast, ki bo hkrati njena dika. Tako bi prišla ta zadeva v najboljši tir in se potem s pospešeno brzino razvijala. Ako tega ne storimo, bomo težko kdaj Barago gledali na oltarju, pa naj ameriška Slovenija in z njo Baragova Zveza še par stoletij živi, česar pa menda nihče ne upa.

Tudi na Evelethu v Minnesoti imajo novomašnika. To je REV. KAUSHEK, ki bo pel novo mašo enkrat v mesecu juniju. Omenjen je bil že v zadnji številki med "Kramljanjem".

Žal, natančnejšega poročila nismo dobili, čeprav nam je bilo obljubljeno. Bomo v prihodnji številki poročali o njem. Za danes samo naše iskrene čestitke njemu in njegovim!

Pri tej priliki naj omenimo, da moramo imeti vso snov za vsako številko lista v roki do 10. prejšnjega meseca, ker imamo tak dogovor s tiskarno. Kar pride po tem dnevu, moramo odložiti za naslednjo številko. Prosimo, da bi vsi to vpoštevali.

POPRAVEK: Mrs. F. Kvaternik z Eveletha, Minn., je bila zadnjič po pomoti izpuščena med imeni zastopnikov. Naj pomoto oprostí in ostane naša dobra zastopnica!

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

DEMON — pero. — Pisateljsko pero je lahko apostol, a tudi satan. Žal, da večkrat satan kot apostol. Lahko rečemo, da ima ta mala, špičasta jeklena stvarca največ umorov na vesti. Pred vsem duš, a tudi teles. Strupena nemoralna in brezverska hrana, ki jo pero pripravlja za vsak stan posebej, je črna kuga, ki na debelo mori. Vzemimo samo mladinsko slovstvo, nalašč za njeno živo domišljijo prikrojeno, kot so n. pr. razne kriminalne zgodbe, detektivske povesti in ljubezenske storije. Kaj je že ves ta krvavi in umazani šund napravil iz nekdanj nedolžnih in srečnih mladinskih src, je nepopisno. Pa ne samo src, tudi teles. Pred kratkim smo brali, da je pred nekim francoskim sodiščem stal 17 letni kmetiški mladenič radi umora 7 letnega otroka. Vprašan, kako je vendar prišel do tega groznega dejanja, je prostodušno izjavil: "V časniku sem bral, kako je neki moški malega fantiča umoril. In ko je ta otrok zraven mene sedel, sem ž njim isto storil." To je samo en slučaj iz pisane oz. tiskane kriminalne šole. Koliko je drugih, znanih in neznanih. O umorih duš potom takega tiska pa sploh ne govori nobena pratika, nikaka kronika. Le to lahko rečemo: Gorje satanovim apostolom s persom, tem morivcem na debelo!

KITAJSKA kazen za igravce. — Dve strasti sta v Kitajcih posebno globoko vkorenjeni: vživanje opija in igranje. Še tako stroge kazni ne izdajo dosti. Celu smrtna kazen drugih ne zmodri. V Peipingu ali Pekingu so nedavno drugim v svarilen zgled celo vrsto nepopoljšljivih hazardnih igravcev kratkoma postrelili. A ko bi hoteli z vsemi tako radikalno obračunati, bi jih bilo padlo več nego v kaki civilni vojski. Poskusili so z drugačno kaznijo. Polovljene hazardiste z vrvmi povezane v četah vodijo po mestnih ulicah. Vsak ima na prsih in na hrbtu listek s polnim imenom in krivdo. Lastniki igralnic imajo obešene še večje table. Pred igralnicami, mimo katerih jih vodijo, se ustavijo in vsak mora

gledavce na glas posvariti pred igranjem in jih zarotiti, naj nikar ne posnemajo njegovega zgleda. Ta obhod se tri dni zaporedoma ponovi, seveda pod nadzorstvom policije. Poročevavec pravi, da bo tudi ta sramotna kazen rodila najbrž le malo uspeha.

ZAKAJ je tako malo Japoncev katoličanov? — Pravijo, da zato, ker je tam nacijonalizem preveč oboževan. Oboževani nacijonalizem in katolicizem se seveda izključujeta. Kajti tak nacijonalizem pozna samo svoje narodne meje. Kar je preko njih, to je zanj pogansko. Katolicizem pa, kot že ime pove, ne pozna narodnih mej, oziroma je mednarodni in nadnarodni. Preden je kriva vera oboževanega nacijonalizma okužila Evropo, radi katere je vedno večji babilon, je bila na Japonskem že v bujnem cvetju. V potrdilo dva zgleda. Katoliško vseučilišče v Tokio je svojim slušateljem začasno prepovedalo udeležbo pri častniških kurzijah, ker so bili ž njimi združeni razni poganski običaji. A državna vojna oblast je protestirala, češ da so dotični običaji zgolj patrijotičnega značaja, ki se jih s tega stališča tudi katoličani lahko udeležujejo. Dalje. Eden izmed vseučiliških profesorjev, kristjan, je med predavanjem pokazal, da ne veruje v božanski izvor japonske dinastije. Bil je takoj odstavljen od profesure. Da bi katoliški misijonarji imeli lažje stališče in lepše uspehe, je frančiškan P. Hugolin Noll predlagal, naj bi katoliški misijonarji take običaje in legende z narodnega, ne verskega stališča presojali in razlagali. Tako bi ne žalili japonskega narodnega čuta, ki mu je vse to res le sredstvo za razplamtitev patrijotičnega čustvanja. Kongregacija za razširjanje sv. vere je to stališče odobrila in vsem japonskim misijonarjem priporočila.

STRAŠNA smrt, vendar lepa. — Telesni ostanke P. Damijana, svetniškega apostola gobavcev na Malokaju, so na potu v njegovo belgijsko domovino. Za 2. ali 3. maj so jih pričakovali v Antwerpnu. Ob priliki njegovega prevoza v domovino je neka protestantinja, ki ga je v življenju podpirala, obelodanila čvetero pisem, ki se tičejo njega. V njih je popisana tudi njegova smrt. Opisal jo je P. Vendelin, ki je s P. Conrardyem umirajočemu P. Damijanu v poslednjih urah stal ob strani. Takole jo opisuje: "Bilo je h koncu marca 1889, ko je P. Damijan začutil, da se mu izte-

kajo življenjske ure . . . Dne 28. marca je moral v posteljo in 30. marca je začel z bližnjo pripravo na smrt. Še enkrat je opravil splošno sv. spoved in ponovil redovne obljube. Sledeči dan je prejel sv. popotnico. "Li vidite moje roke?" je dejal. "Rane so se zacelile, hraste so začrnele. Saj veste, kaj to pomeni. Bližnjo smrt. Poglejte še moje oči. Preveč gobavcev sem gledal umirati, da bi ne vedel, kaj to znači. Smrt je blizu. Rad bi še enkrat videl škofa. A dobri Bog me kliče, da bi veliko noč ž njim praznoval. Češčen bodi Bog!" Dne 2. apr. mu je Father Conrardy podelil sv. poslednje olje. Bolnik mu je dejal: "Kako dober je Bog! Tako dolgo me je ohranil pri življenju, da imam v svojih poslednjih trenutkih dva duhovna sobrata poleg sebe in še dobre sestre usmiljenke v naselbini. Nadaljevanje mojega dela med gobavci je zasigurano. Nisem več potreben. Lahko rečem s starčkom Simenom: Nunc dimittis . . . Zdaj odpusti svojega hlapca v miru! Skoro odidem tja gori." — "In ko pridete tja gori, mu pravi P. Conrardy, "ne pozabite na svoje sirote!" — "O ne! Če imam kak kredit pri Bogu, bom prosil za celo naselbino!" — "Ali bi mi pustili svoj plašč v spomin?" — "Kaj hočete ž njim, saj je vendar ves poln bacilov gobavosti." Za nekaj dni se mu je zboljšalo. Že so upali, da se je smrt zaenkrat še skesala. Ležal je na slabi blazini na tleh. V boljšo posteljo ga ni bilo spraviti. Hotel je umreti kot so umirali njegovi varovanci. Dne 13. apr. se mu je znova shujšalo. Prejel je še enkrat sv. obhajilo. Nato pa je začela luč življenja pojemati. Večkrat je zgubil zavest, pa zopet za par trenutkov prišel k sebi. Dne 15. apr. je mirno zaspal. Z obraza so mu zginile gobe. Rajska radost se je razlila po njem. Na lastno željo je bil pokopan pod tistim Puala drevesom, ki mu je nudilo prvo streho, ko je prišel na otok. Zdaj je na potu v domovino in tudi na oltar, tako upamo.

"SESTRE ubogih" in angleški dvor.—"Male sestre ubogih", to je njihovo popolno ime, je katoliška redovna družba, ustanovljena l. 1845 v Aachnu na Pruskem. Njih namen je skrb za uboge. Mesto da bi ubogi sami beračili, te sestre od hiše do hiše prosjačijo zanje hrano, obleko in drugo, česar vsak človek potrebuje. Tudi v Londonu vrše ta apostolat. Ena izmed londonskih sester je ob smrti angleškega kralja Georga V. vedela tole povedati:

Tudi kraljevi dvor smo vpregle v svoj dobrodelni apostolat. Vedele smo, da od kraljeve mize v buckinghamski palači mnogo ostane, kar bi našim ubogim prav prišlo. Pa smo se priporočile, da bi tisto njim naklonili. In rajni kralj nam je rad ustregel. Tako se je ena naših sester vsak dan takoj po dvornem kosilu tam zglasila, da prevzame, kar je ostalo. Prvič jo je straža ustavila, češ da ne sme naravnost skozi Hyde Park v dvorno palačo. A ko jim je povedala, da ima posebno kraljevo dovoljenje, so jo pustili. Za novo leto je še nekaj boljše-ga dobila za uboge: veliko ribo. Ko je bil kralj nekoč na obisku v Rimu, je med množico zapazil uniformo "Malih sester ubogih". Pa je namignil eni, naj pride bliže. Dal ji je \$20. ter pristavil: "Poprosite še mojo ženo tamle zadaj, morebiti ima ona tudi kaj za vas." Kraljica je to slišala in ji tudi dala \$20. Londonske sestre upajo, da tudi sedanji kralj Edvard VIII. te lepe navade ne bo ustavil. Pri njegovi demokratičnosti gotovo lahko upajo.

"VERA stoji nad dogmami in cerkvami."—Pod tem naslovom je clevelandski Vatro v svoji "Enakopravnosti" zopet nekaj nakvasil. Da bi pa bolj držalo kot more on pribiti, se je skrtil za hrbet dveh v gotovem oziru odličnih: rajnega slavnega ameriškega Jugoslovana Mr. Mihajla Pupina in njegovega še živečega oboževavca Mr. Princea, dveh vseučiliških profesorjev. A dragi moj Vatro, to kritje je v naših očeh toliko vredno kot nojevo, ki bežeč pred zasledovavcem preko puščave glavo v pesek vtakne in "meni", da je varen. Mi imamo pred takimi znanstvenimi zvezdami kot je bil rajni Mr. Pupin in morda tudi Mr. Prince velik rešpekt. Toda le v mejah njihove vede, v kateri so se specializirali in se proslavili. In še v nečem imponirajo. V tem, če očitno priznavajo, da nobena veda, ko bi tudi prodrla do svojih zadnjih možnih izsledkov, ni opravičena tajiti Boga. Rajni Mr. Pupin je bil tak učenjak. O vseh "učenjaki" specialistih se to ne more reči. Zato zasluži Pupin priznanje. In mi smo mu ga dali. Vse drugačna pa je naša sodba o mnogih takih učnjaških zvezdah, če se pojavijo na polju pozitivne, teološke vere. Kajti na tem polju se često pokažejo prave abecedarje. Njih vera je nekaka čudna mešanica naravnega spoznanja, privzgojene, atavistične vere in modernih zablod. Med take vernike je poleg mnogih drugih zašel tudi Mr. Pupin in menda tudi Mr.

Prince. Dogmatična vera jim je mora in prisilni jopič za pravo vero duha in srca. Ne vem, kaj bi nam taki učeni gospodje rekli, ko bi mi trdili, da so temeljna načela njihove specialne znanosti taka mora in prisilni jopič za dotično znanost. Najbrž bi nas pomilovaje spodrepili: Le čevlje sodi naj kopitar! Tako jim mi odgovarjamo, če isto trdijo o naših dogmah. Dogme so temeljna načela pozitivne krščanske vere, samo bolj trdna in neomajljiva kot temeljna načela katerekoli znanosti. Brez njih bi bila naša vera kmalu taka brozga kot je "vera" tistih, ki so dogme zavrgli. Clevelandski Vatro seveda lahko še nadalje hodi s skodelico v roki in z žlico za štebali okrog take gospode, naj mu milostno odstopi malo te verske meneštre, in se potem baha, da je z najvišjo gospodo kosil. Samo drugih, ki so res gosti kraljeve mize, naj nikar ne sili ž njo. Če je on, kot zgubljen sin prave matere Cerkve, primoran trkati na tuja vrata za takimi pogretimi ostanki, dober tek mu! Mi imamo, hvala Bogu, še mater, ki nas hrani z boljšo hrano.

KOZA vrtnarica. — Nič kaj gentlemanski ni ta naslov. A če se ga ni bala napisati taka resna revija, kot je dunajska "Schoenere Zukunft," si ga lahko privoščimo tudi mi. Gre pa na račun prominentne ruske komunistinje Aleksandre ali Sonje Kolontay. Ta dična dama je bila svoj čas sovjetska poslankinja na švedskem. Zdaj jo je pa Liga narodov imenovala za članico svetovne komisije za mladinsko varstvo. Kot taki gre po pravici poklon "Koza vrtnarica." Le pogledjmo malo v njeno burno preteklost, pa se bomo prepričali. Ob izbruhu ruske komunistične revolucije je bila enakovredna "prijateljica" zloglasnega krvosesa Dybenkoja, s katerim je po Ukrajini na debelo morila. Pozneje ji je bila poverjena naloga, razdreti dotedanje rusko družinsko življenje. S svojim zgledom, ustno in pismeno propagando je ta hudičev apostolat z vso vnemo vršila. Armada otrok, o kateri so se pozneje boljševiski sami izrazili, da bi jo bilo najbolje postreliti, je izšla pred vsem iz njene šole. Kot voditeljica komunistične ženske zveze je na 3. komunističnem kongresu v Moskvi med drugimi gorostastnostmi dejala: "Mi načelno ne delamo nikakega razločka med omoženo in vlačugo.. Za sovjetsko republiko je popolnoma vseeno ali se žena enemu ali več možem proda. Stara oblika družine je za nami. Je nezdržljiva s

komunističnim pojmovanjem družbe...To damo je tedaj Liga narodov poklicala v komisijo za svetovno mladinsko varstvo. Kaj drugzega moremo k temu imenovanju reči kot — Koza vrtnarica.

SLOVENSKA Sonja Kolontay. — Ruska Sonja Kolontayova je v vlogi mladinske varuhinje in vzgojiteljice tudi med nami dobila svojo pomočnico. Neka Mary Jugg je prevzela to nalogo. V socialističnem "Mladinskem listu" je otvorila nekako korespondenčno šolo za mlade svobodomiselce. V svojem prvem "Pismu Edvardu" razlaga njemu in po njen ostalemu rdečemu mladinskemu krogu, da je svetopisemsko poročilo o postanku sveta bajka, ki jo v bistvu srečavamo pri mnogih prastarih narodih. In to celo bolj logično izpeljano, kot je v prvi Mojzesovi knjigi, v kateri je rečeno, da je Bog šele četrty dan ustvaril sonce, luno in zvezde, svetlobo pa že prvi dan. Vmes se ta nova "učenjakinja" obrega ob izvirni greh, ki ji je le potrebna izmišljotina za nastop Kristusa v svetovni zgodovini, za čigar božanstvo, da celo za njegovo zgodovinsko ekzistenco, ima samo pomilovavni usmev. Mi s to žensko ne bomo debatirali, kako je treba svetopisemsko kozmogonijo, postanek sveta, umevati. Ko bi hoteli o tem polemizirati, bi to storili z T. W. Doane-jem, iz čigar "Bible Myths" je ona to kolobocijo povzela. Pa tudi ž njim bi bila vsaka polemika brez haska, ker to njegovo delo ni v službi resnice, ampak tendence. Njej rečemo samo to, da jo kot hčerko slovenske matere pomilujemo, ker se je udinjala ubijavcem vere v srcih nedolžne mladine, kar je za žensko dosti žalostno in nasprotno njeni naravi. A tistim, ki so jo poslali v boj za zastrupljanje slovenske mladine z brezverskimi bacili, imamo nekaj več povedati. Ti so naši "Prosvetarji", udruženi v S. N. P. J., ki izdajajo "Mladinski list". Oni so zadnje čase delali propagando za ustanovitev slovenske svobodomiselnih šole. Med odraslimi menda niso našli zadosti odmeva in opore, da bi jo mogli otvoriti. Pa so si mislili: Začnimo s svobodomiselnim ABC razredom, za katerega že imamo potrebni organ, "Mladinski list". Rečeno storjeno. Mar ni res tako? In kaj naj mi rečemo k tej zviti potezi? Pred vsem se čutimo dolžne, da temu volku, odnosno volkulji, javno strgamo ovčjo kožo, v kateri hoče loviti našo nežno mladino, da jo polaga molohu svobodomiselstva na žrtvenik. To je name-

noma in smotreno zasnovana šola svobodomi-
selstva. Oni starši, ki bodo kljub temu opo-
zorilu svoje otroke pošiljali v to šolo, naj vedo,
da imamo po naših hlevih dosti boljših očetov
in mater, ker bolje skrbijo za svoje "otroke",
kot taki nečloveški starši. Dalje! Ker je v
S. N. P. J., ki je s to šolo začela, dosti sloven-
skih staršev, ki še niso in tudi nočejo prelomiti
s Cerkvijo, s tem apeliramo nanje, da se kot
en mož, kot ena žena, dvignejo proti tem gra-
bežljivim volkovom, ki jim hočejo ugrabiti in
duhovno pohabiti najdražje, njihove otroke.
Ako to ne na eni ne na drugi strani ne bo po-
magalo, bomo morali takim, ki se smatrajo za
naše, nastaviti nož: Ali-ali! Ali proč od S.
N. P. J., ki je prekoračila svoj postavni namen
in se uvrstila med katoličanom prepovedane
družbe. Ali se boste pa sami sebe izobčili iz
Cerkve. V tem slučaju pa tudi ničesar več ne
boste mogli pričakovati od nje. V katoliških
cerkvah je za ogabne netopirje mesto samo
pod streho. Odločitev je v vaših rokah!

Š PANIJA v ruskih vodah. — Nobenega dvo-
ma ni, da je pri zadnjih španskih volitvah
zmagal ruski rubelj in da hočejo boljševiki to
kupljeno zmago kar najbolj izkoristiti. Že
oznanjajo to kresovi gorečih cerkva in samo-
stanov. Pa to je šele začetek zla. Pariški
"Matin" poroča, da je gospodarica položaja v
Španiji zaenkrat takozvana četrta internacijo-
nala. K tej spadajo oni Trotzkyjevi pristaši,
ki so se s Stalinom sprli, češ da je premalo ra-
dikalen in da je izdal Ljenina. Stalin je pa
hotel pokazati, da to ni res, in je poslal v Špa-
nijo zloglasnega Bela Kuhna s prav radikalnim
programom za tamkajšnje komuniste. Med
osmimi točkami njenega delovnega programa
se glasi 5.: Uničenje vseh meščanskih strank,
organiziranje rdečih gard in uvedba terorja.
Šesta točka pa odreja: Razrušitev in vpepe-
litev vseh cerkva in samostanov po celi državi.
Zadnja pa jih izpodbuja k mobilizaciji rdeče
armade, katere prvi pohod mora biti proti fa-
šistični Portugalski. Ta bo tedaj naslednja
tarča.

FATHER ODILO SE JE POSLOVIL.

Kdo ne pozna tega imena, kdo ne pozna
moža, ki mu je ime Father Odilo? Kakih sed-
dem let je deloval med Slovenci v Ameriki kot

misijonar in več let tudi kot župnik. Lahko
po pravici rečemo, da je bilo to sedem let do-
bre letine za duhovno žetev med rojaki. Od
naselbine do naselbine je hodil in misijonaril.
Misijonaril "kot zna le on", tako so imeli na-
vado reči ljudje. Tudi če je prišel drugič in
tretjič ali še večkrat, so ga ljudje prav tako ra-
di poslušali kot prvič. Posebno značilno pa
je zanj, da se ga je ponekod prijel priimek
"pojoči misijonar".

Nikakor ne mislimo tu pisati o zaslugah,
ki si jih je nabral v Ameriki v času svojega tu-
kajšnjega delovanja. To se ne da v par bese-
dah povedati. Toda ko odhaja nazaj v domo-
vino, je dolžnost našega lista, v katerega je že
marsikaj lepega napisal, da mu vošči srečno
pot in mnogo blagoslova božjega v novem delo-
krogu, ki ga tam čaka.

Za vse veliko delo, ki ga je storil med iz-

Tak je prišel . . .

seljenci v Ameriki, naj mu bo plačnik Bog!
Vsi pa vemo, da bo nastala za njim vrzel, ki
je ne bo tako lahko zamašiti. Toda že od
vsega začetka je bilo določeno, da ima ostati
tu le za nekaj časa. Že večkrat so ga pred-
stojniki zahtevali nazaj, pa ker so uvideli, ka-
ko potreben je bil tu, so se dali zopet in zopet
pregovoriti. Toda končno se je odločilo tako,
da sedaj odide, oziroma bo že odšel, ko se bo-
do brale te vrstice v listu. Pa čeprav odhaja,
pozabili ga naši ljudje tako hitro ne bodo. Še
enkrat: srečno pot!

PRAVO JE POGODIL

P. Bernard.

S OSEDOV Janez je rad klet. Pri vsaki tretji besedi je poklical kakšnega zlomka. Dajal mu je pa tudi bolj grda imena kot je tukaj zapisano. Če so ga svarili pred kletvijo, se je izgovarjal, da ne more pomagati, ker je onemu črnuhu tam spodaj tako ime. Ali mu naj reče Tone ali Marko ali Martin, ko mu je ime hudič in se za vra-ga piše?

Tako se je Janez izgovarjal in opomini dobrih ljudi mu niso šli do srca. Še smejal se je in bil ponosen na svoje duhovito zafrkovanje.

Nekoč je poslušal misijonsko pridigo o kletvini. Misijonar je rekel, da Slovenci sicer nimamo tako grdih kletvin kot nekateri drugi narodi, vendar pa tudi v domačem jeziku precej grdo kolnemo. Vsak hudič, ki pride iz naših ust, sicer ni ravno posebno grešen, ker večinoma kar tako iz navade ljudje izgovarjajo to besedo. Hujše pa je, če v resnični jezi koga nahrulimo s hudičem. Zelo moramo obžalovati, če starši otroke obkladajo s hudičem, otroci starše, sosed sosedu, prijatelj prijatelja . . .

Janez se je spomnil, da svoji lastni ženi velikokrat reče hudič. Brez prepira in jeze je malokateri dan minil v hiši in ob taki priliki je Janez ženi precej hudičev naložil na hrbet. Ob poslušanju pridige ga je zapekla vest in je sklenil, da se bo poboljšal.

Drugi dan je slišal pridigo, da mora človek pri spovedi pri velikih grehih povedati tudi število, kolikokrat jih je naredil. Če bi samo rekel: včasih sem po nemarnosti mašo spustil, včasih sem se grdo napil, včasih sem ženo preklinjal . . . bi to ne bilo dosti za dobro spoved.

Tudi pri tej pridigi je Janez naredil dobre sklepe, da se bo vselej pred spovedjo na število velikih grehov dobro pripravil. Pa pri tisti misijonski spovedi je bila reč precej težka. Končno sta se s spovednikom tako pomenila, da je skušal vsaj približno število povedati. Rekel je, da se je morda zgodilo poprečno petkrat na dan. Spovednik je bil videti zadovoljen, seveda ne z Janezovo kletvino, pač pa z

njegovo spovedjo. Janez pa tudi s spovedjo ni bil popolnoma zadovoljen. Misijon mu je vest prebudil in zaželel si je, da bi mogel zana-prej res vsako spoved prav dobro opraviti.

Po misijonu se je pa vrnila vanj stara navada in je spet preklinjal ženo. V eni sami jezi ji je sedemkrat zabrusil hudiča v obraz. Ko je jeza minila, se je spomnil, da bo moral pri prihodnji spovedi spet povedati število velikih grehov. Zato si je brž zapomnil število hudičev, ki jih je ravnokar zalučal v ženo. Tako je storil potem vselej, kadar ga je spet jeza premagala. Novo število je prištel prejšnjemu in v dveh mesecih se jih je nabralo 166.

Takrat je šel k spovedi in je povedal: 166 krat sem ženo zaklel. Spovednik ga je vprašal, kako more tako natančno vedeti tisto število. Janez mu je pojasnil, kako zvesto je sproti štel vse ženi namenjene hudiče.

Spovednik ga vpraša: "Ali se vam ne zdi, da je to jako mučna reč?"

Janez se razvname: "Res, gospod, zelo tečna reč je to. Povem vam, da včasih nisem mogel zvečer pravočasno zaspati, ko sem moral seštevati grehe in paziti, da mi pravo število ne uide iz spomina. Pa kaj sem hotel? Pri zadnjem misijonu so nam tako močno govorili na srce, da moramo tudi število velikih grehov povedati. To sem si dobro zapomnil. Ampak to vam povem, da je ta reč ena najtežjih pri spovedi, ko se mora človek toliko mučiti . . ."

Tako je pravil Janez in potne kapljice so mu stopile na čelo, da si jih je z roko obrisal.

Spovednik je dejal: "Ljubi moj, saj si človek prav lahko pomaga pri tej reči. Ali ni tisti misijonar povedal, kako?"

"Menda že ne. Jaz se nič ne spominjam."

"Jaz prav gotovo mislim, da je povedal. Pa tistega niste tako dobro poslušali. No, saj vam lahko jaz povem. Po mojem mnenju je veliko lažja reč, prenehati s tisto kletvijo kot tako natančno šteti, kolikokrat se je zgodilo. Če bi se vi v jezik ugriznili namesto da ženo preklinjate, bi vsak večer brez skrbi zaspali. Prepričan sem, da bi si na ta način prihranili mnogo truda in sitnosti."

"To je že res, gospod, ampak nekaj moram reči, kadar sem jezen."

"Saj ni nikjer zapisano, da morate biti jezen. Premagujte jezo, pa bo vse drugo lahka reč. Saj je jeza tudi greh. Še celo najglavni greh je. Če pa mislite, da morate na vsak način ženi nekaj reči, recite ji kaj druge-

ga. Na primer burja ali kanon."

"Če ji rečem kanon, se mi bo smejala."

"Če se bo smejala, je ravno prav. Potem bo tudi vaše jeze kmalu konec in ž njo skušnjave za nove hudiče."

Tudi ta nauk si je Janez k srcu vzel in ga poskusil. Tako dobro mu je šel od rok, da kmalu ni bilo treba nič hudičev šteti. Kanonov je bilo nekaj časa v hiši več kot v abesinski vojski, pa tudi ti so polagoma potihnil. Žena je nekoč rekla: "Ti, Janez, kdo se bo s tabo kregal, ko nič več kleti ne znaš. Tistih tvojih kanonov sem pa do grla sita."

Janez se je smejal. Ko se je spet napravlil k spovedi, je celo pot v cerkev prežvižgal.

Kotiček

*lemontskih
klerikov*

OPROSTITUTE!

Nehote sem sebe in svoje tovariše "Kotičkarje" spravil v neprijetno zadrego. Niti besedice nisem zniul v preteklih številkah našega lista o enem naših sobratov, ki se po pravici šteje med veljavne može. Mene si je izbral, da strese svojo nejevoljo nad vsemi. Sicer nam ne očita naravnost, da smo ga namenoma prezrli, toda naš "Kotiček" kritizira, da se vse kadi, in s tem nam da razumeti, kje ga čevljev žuli. S tem dopisom torej hočem nekoliko ublažiti njegovo nejevoljo in pridobiti njegovo naklonjenost zase in za list. Morebiti bo začel kmalu še sam kaj pisati za cenjene bralce našega lista . . .

Morda je že kdo razmišljal: Kam so pa vendar vtaknili lanskega čikaškega novomašnika Fy, Lenarta Bogolina, da ni nič več slišati o njem? V pojasnilo naj povem, da pridno nadaljuje svoje študije na katoliški univerzi v Washingtonu. Njegov cilj je, da si pridobi doktorat iz dogmatike, važne bogoslovne vede. Pred kratkim nas je obvestil, da licencijant, to je pravico učiti, ima takorekoč že v žepu. Tako resno se je lotil študiranja, da so mu oči oslabele in je zdaj primoran nositi naočnike.

In pa — veste kaj? Kotičkarjem očita, da imamo dovolj prostega časa in se lahko bavimo s pisateljevanjem, češ; jaz sem pa zaposlen z resnimi rečmi! Jaz bi pa rad njegovo kosmato vest nekoliko izprašal. Pomislite! Father prestavlja lepo knjigo dr. Ušeničnika na angleški jezik. Naslov ji je: "Knjiga o življenju". Upa, da bo kmalu šla v tisk. Toda, nebodilen, je naprosil naš Kotičkarje, da smo poangležili zanj najtežji del tiste knjige. Zdaj si pa upa nam zabrusiti v obraz, koliko prostega časa imamo!

Pa lahko še več povem o njem. Slišimo, da jo mahne vsako nedeljo v New York in ima slovensko pridigo v cerkvi svetega Cirila. Koncem meseca februarja je tam poročil dr. Antona Paveliča z gospodično Mary Ann Smith. Ženin je vicekonzul v New Yorku,

nevesta pa hčerka čikaške družine. Toda kaj se je zgodilo? Par mesecev pozneje smo brali v nekem zagrebškem listu, da je Fr. Lenart, ki je poročil vicekonzula, PROFESOR na univerzi v Washingtonu! Vseka ko jako hiter skok od študenta do profesorja na univerzi! Radovedni smo, če se je Fr. Lenart sam tako podpisal ali se kakemu reporterju tako predstavil? Seveda, vse drugače se sliši "profesor" kot samo navaden študent . . .

No, zdaj smo ga javno nekoliko obrali, zato smatramo, da je pravici zadoščeno. Zdaj mu spet prijateljsko stisnemo roko čez devet gora in čez devet vrda. Bog živi Fathra Lenarta in njegov licencijant!

Fra. Alojzij Medic.

TO IN ONO MED NAMI.

Počasi prihaja med nas pomlad, prav počasi. Kakšen dan je sicer prav lep in gorak, še celo preveč vroč, pa pride za njim drug, ki nas potisne za en mesec nazaj proti minuli zimi. Vendar so pri nas razna pomladanska dela v polnem teku. Ne mislim pisati o vsem, kar se dela tu okoli, samo nekaj tistega, kar smo si kleriki zastavili za svoje izvenšolsko delo, hočem nekoliko omeniti.

Že zgodaj v prvih pomladnih dneh smo se lotili dela okoli grôte in jezera. Nekaj je bilo treba očistiti, kar se je čez zimo nabralo razne navlake, nekaj je bilo pa še tudi nedokončanega. Veliko je bilo listja, ki je odpadlo z dreves. Tega smo pograbili in zažgali. Potem smo začeli obkladati okrogli breg ob jezeru s travnatimi rušami, da bo res lepo, ko bo delo končano. En del klerikov je v prostem času skoraj vedno s tem zaposlen. Drug del se je pa lotil poti okoli jezera. Zdi se, da ne bo posebno dolgo, ko bo vsa tlakovana s kamenitimi ploščami in se bo lahko ob vsakem vremenu hodilo okoli po njej. Ko bo vse to dokončano in bo dosti cvetja po gredicah v bližini grôte, bo naša grota z Materjo božjo kakor biser v samoti gori na griču.

Zdaj pa malo, kar se tiče našega študiranja. Blizu sredi junija bomo imeli zadnje skušnje, ki bodo končale šolsko leto. Tiste tedne pred skušnjami bo gotovo videti marsikaterega klerika, ki bo hodil po griču ali čepel pod kakim drevesom s knjigo v roki in se marljivo učil. V sobah bo takrat gotovo prevroče za študiranje. Če ga bo kdo nagovarjal, naj prime za kako delo, ali ga vprašal, kje je lopata ali grablje, bo odgovoril, da so Mohamedanci napadli Jeruzalem leta 637, ali pa da je bil sv. Jeronim največji razlagavec sv. pisma, ali pa, da ni samo sv. pismo, ampak tudi tradicija, vir božjega razodetja. Tako bomo študirali in tiste dni ne bomo znali drugega govoriti kot samo učene reči. Vendar se ne zanašamo samo na svojo učenost, ampak tudi na Boga, da nam bo pomagal pri skušnjah in nam dal vse težave premagati.

Poleg učenja, molitve in dela na prostem imamo pa še vendar tudi nekaj časa, da nadaljujemo svoje pevske vaje in vaje z orkestro. Morebiti gre bolj počasi, toda tudi s temi rečmi imamo prav mnogo veselja. Nekateri pesmi dosti dobro zapojemo in nekatero kompozicijo dobro zaigramo.

Predem odložim pero, naj omenim zopet nekatero godovo in praznike. Dne 21. aprila so godovali naš preč. o. komisar, ampak ne tukaj pri nas, ker so imeli nekako prav tiste dni v svoji fari v So. Chicagi 40 urno pobožnost. Voščili smo jim vseeno veliko milosti in

dušnega ter telesnega veselja. Dne 3. maja je pa bil god našega komisarijata, ko smo praznovali Najdenje sv. križa. Zjutraj smo imeli slovesno sv. mašo s pridigo P. Salezija. Popoldne pa šmarnice s petimi litanijami.

Ne smem pozabiti povedati, da je imel dne 25. aprila god naš kuhinjski pomočnik Mr. Marko. Že celo vrsto let je pri nas in nam je že veliko dobrega storil. Že 73 let je star, pa je vedno zelo delaven. Mi smo mu vsi voščili veliko srečo, kleriki smo mu pa zapeli za god primerno pesem, ki se ji pravi: "Marko skače".

S tem je za ta mesec končano moje poročilo o naših zadevah.

Fra. Martin Stepanič.

"ČUDOVITO" MESTO.

Meni se zdi, da vsak sobrat, ki piše v naš kotiček, skuša prepričati vsakega drugega, da je njegov rojstni kraj — zemeljski raj. Zato sem sklenil, da jih bom v tem dopisu poučil, da obstojijo še boljše mesta na svetu. Eno tako mesto je moj rojstni kraj in to je La Salle, Ill. Sicer se ne mislim bahati, vendar se mi je zdelo potrebno nekaj napisati o mojem rojstnem kraju in povedati, zakaj imam jaz tako visoko mnenje o njem.

La Salle je kakih sto milj proti jugozapadu od Chicago. Po mojih mislih je to prav čudovito mesto. Leži v dolini, ki se imenuje Illinois Valley. Ampak v tej dolini so še druga mesta, na primer Peru, ki je lasallski "twin city". Peru je zahodno od La Salle in približno tako velik kot La Salle.

La Salle ni "hick town", kot nekateri mislijo, ampak je nekoliko kot en industrijalni center. Zakaj tam so premogovniki za cink, pa tudi velike tovarne za cement. Ampak vse te tovarne so ob robu mesta, da imajo Lasallčani dosti prilike za svež in čist zrak.

Posebno pa ne smem pozabiti povedati, da ima La Salle veliko delavnico za ure. To je "Western Clock Co." Po vsem svetu so znane "Big Ben" ure. Tudi ljubljanskemu nadškofu so Lasallčani eno podarili. Potem vsak človek lahko razume, zakaj v La Sallu vsi ljudje tako rano vstajajo.

Imam še več reči v mislih, pa tisto bom drugič napisal. Pozdrav celemu La Sallu!

Fra. Mihael Rogelj.

VALERIJA.

Waal — I. P.

Krasno jesensko jutro je napočilo. Z albanskih gora je pihal svež, močan veter. Jutranje solnce je z vedrega neba sijalo na slavnostni sprevod in v tisočerih žarkih se je lesketalo zlato okrasje, orožje in oprava vojaškega spremstva. Maksencij ni dvomil, da mu je prijazna sreča to lepo jutranje solnce poslalo nalašč v pozdrav za današnje slavlje. Pozabil je, da to krasno solnce ne seva samo njemu.

Gruče kmetov, ki so prihiteli iz vasi ob albanskih gorah, so stale ob Apijski cesti med spomeniki. V svojih pisanih, kričeče barvanih nošah so stali tu ob cesti kakor živi venci ob grobovih. Z glasnimi, veselimi klici so pozdravljali sprevod.

Le dva moža, eden starejši in eden mlajši, sta stala vstrani od ceste blizu groba Kornelijcev in sta se komaj zmenila za krasni sprevod. Tupatam se je eden ali drugi ozrl na cesto z resnim, mračnim pogledom. Starejši je bil sivolasi dijakon Sever, ki je prišel h Kalistovim katakombam, da pripravi vse potrebno za pogreb mučencev. Mlajšega je pa njegovo orodje, na katero je bil naslonjen, označalo kot grobokopa. Bil je Mincij, ki je celo noč pripravljaval grobove za mučence in je sedaj po končanem delu prišel na vrh, da se navžije svežega jutranjega zraka.

"Škoda, škoda," pravi grobar, "da včeraj nesramni druhali nismo zasuli izhoda. Prav zaslužili bi bili, da bi jih bili zaprli za eno urc v katakombe. Tudi sin pisarniškega prefekta cesarjevega, Heraklija, je bil zraven. Prav rad bi se bil malo pobližje seznanil s tem gospodkom."

"Prepustimo maščevanje Gospodu, sin moj," odvrne starček, "kakor tudi mero in čas kazni!"

"Vem, da imaš prav, oče. Toda če pre-mišljuješ hudobijo in zločine, ki jih brez kazni izvršujejo nad nami; če gledam v kaki krasoti in sijaju se sedaj cesar pelje v cirkus. kjer da z rabljevimi mečem poklati svete Kristusove ude, — če na to mislim, bi res večkrat rad . . ."

"Ni li bil Baltazar, kralj babilonski, ubit tisto noč, ko je oskrnil svete posode jeruzalemskega templja pri svojem obedu?"

"Da, ko je Danijel razložil skrivnostni napis na steni. Toda pri današnjem slavlju, nadaljuje Mincij in sveta nevolja mu žari v očeh, "ni kovinastih posod, ampak žive posode svetega Duha, in ne bo se prelivalo vino, ampak kri mučencev."

"In če Bog hoče," pravi starček ter pri tem misli na Konstantina, "se tudi danes prikaže skrivnostno znamenje, ki ga Maksencij in njegovi gostje ne razumejo."

"Ampak takrat bodo svete posode že razbite in njih kri že prelita."

"Kdo to ve, moj sin, kdo to ve? Ni li Bog

svojih že večkrat iztrgal smrti iz žrela?"

Medtem je cesar med vzkliki ljudstva došel v cirkus ter z najbližjim spremstvom, senatorji in vestalkami obstal na odru. S svojega vzvišenega prestola si je ogledoval širo in ponosno stavbo. Smeh ponosnega zadovoljstva mu je igral okrog usten. Rim je obogatil s krasnim poslopjem, ki bo še poznim rodovom oznanjalo njegovo slavo. Prostora je bilo v cirkusu za dvajset tisoč ljudi v desetih vrstah, ki so se dvigale druga nad drugo. Sedeži so bili okrašeni s krasnim mramorjem. Cirkus sicer danes ni bil poln, ker je mnoge doma zadrževala skrb, kaj se v najbližjem času ima zgoditi. A to ni motilo cesarjevega veselja nad krasno stavbo. Po sredi arene (Arena se je zval peščeni prostor sredi cirkusa, na katerem so se vršile igre.) je bila takozvana spina (Spina pomeni dolg zid, ki je bil zidan v cirkusu zato, da so se okrog njega vršile dirke. Na vsakem koncu tega zidu sta stala po dva kamna. Dirkači so morali z vozovi zaviti okrog teh kamnov. Če je dirkač šel preblizu zidu, se je voz razbil na tisoč koscev; če je šel predaleč v loku okrog, ga je lahko prehitel kdo drugi.), okrašena s kipi in malimi tempeljčki. Okrog tega zidu so morali vozniki sedemkrat priti okrog. Sredi se je dvigal kvišku obelisk, ki ga je Domicijan l. 90 po Kristusu pripeljal v Rim in ki ga je sedaj Maksencij postavil sredi svojega cirkusa.

Danes so od ponosne stavbe, ki jo je nasilnik hotel poškopiti s krvjo mučencev, le razvaline zunanjega zidovja in stolpi. Še se vidijo vrata, skozi katera so vlačili mrličje iz cirkusa. Mučna tihota vlada sedaj tu in lisice imajo svoja bivališča v hodnikih in obokih nekdanjega cirkusa.

Slavnost se je pričela. Najprvo so odkrili kip cesarjevega sina Romula, kateremu na čast je cesar zidal to stavbo.

Za cesarico je bil pripravljen visok prestol. Senčil ga je škrlatast, z zlatom prevlečen, s preprogami in venci okrašen baldahin. Na zlatih trinožnih stolih je gorelo kadilo ter razširjalo najfinejši vonj. Od tu je cesarica obdana od svojih suženj najlažje opazovala, kako so odkrivali kip njenega sina.

Ko je padla zavesa in se je prikazal mrzel, bel mramornat kip z znanimi in ljubimi potezami, tedaj je cesarica v silni bolesti nehote razpela roki, kakor bi hotela objeti kip, ga pri-

tisniti na materine prsi in priklicati v mrzli kamen življenje. Potem pa je bolestno naslonila glavo na roko in zrla tužno predse, ne zmeneč se za sužnje, ki so v skrbeh stale okrog svoje gospe. Bile so edine, ki so se med tisoči radovednežev brigale za bolest matere, za srčne bolečine cesarice.

Nato se je pričelo blagoslavljanje cirkusa, kar pa se je množici zdelo predolgočasno.

"Pri Herkulu!" je nepotrpežljivo zašepetal Sabin svojemu sosedu, "pobožni gospodje bi to lahko opustili. Na cesarjevem mestu bi jaz zapovedal rajši, da bi se nekaj stotin gladijatorjev borilo med seboj. Njihovo bojno rjovenje je mnogo prijetnejše ko te molitve, in če sveža človeška kri brizga daleč okrog, je to bogovom in ljudem prijetnejše ko cela luža te blagoslovljene vode."

Glasno vpitje, ki je je zagnalo ljudstvo, ko je cesar došel v cirkus, je spoznavavcem naznanjalo, da se bliža ura mučeništva. Pripravljene, veseli so zrlili smrti v obraz. Nič strašno se jim ni več zdelo, ko so se pri vhodu iz ječe postavili z golimi meči vojaki, da jih peljejo h klanju v cirkus. Še enkrat se poljubijo med seboj in se navdušujejo, da bi stanovitno spoznavali ime Kristusovo. Tudi če je med njimi bil kdo, ki se je vočigled smrti stresel, pogled na Ireno mu je vrnil ves mučeniški pogum. Ta žena, ki je največ žrtvovala, je stala sredi med njimi z nebeškim smehljajem na obrazu, ko mati sredi svojih otrok. Vse je prevzela velika radost, umreti za Krista.

Slednjič so bile verske slovesnosti končane in vseh oči se ozro na cesarsko ložo, odkoder bi Maksencij bil moral vreči v areno bel robec v znamenje, naj se tekmovanja in boji prično. Na gorenjem koncu cirkusa so vozniki že komaj krotili svoje iskre konje, ki so bili določeni za dirkanje.

Maksencij je prisostvoval odkritju kipa in je bil navzoč tudi pri začetku slovesne procesije. Potem pa je izginil, najbrže ker ga verske slovesnosti niso dolgočasile nič manj ko druge. Sedaj pa bi bil moral biti že na svojem mestu, da bi dal znamenje.

Toda minuta za minuto je prešla. Vladarja še ni. Napetost in nestrpnost ljudstva je vedno večja. Slednjič začno tisoči gledavcev glasno kričati in biti z nogami ob tla. V amfiteatru ali v cirkusu je ljudstvo lahko popolnoma svobodno smelo izražati svoje mnenje in celo cesarji, ki so bili znani kot trinogi,

so se morali udati v cirkusu mnenju ljudstva.

Polagoma pa se je nemir ljudstva spremil v veliko razburjenost; kajti došla je vest, da je Konstantin napadel Rufa in da se je bitka pričela na celi črti. Ta novica je šla od ust do ust in je množico v cirkusu silno razburila.

Še resnejši pa je postal položaj, ko je eden dvornih uradnikov, da bi potolažil ljudstvo, namestu cesarja dal znamenje, naj se prične dirka.

Na dano znamenje so padle pregraje in v divjem diru je šinilo šest čveterovpreg na dirkališče. Spredej na vozeh so stali naprej sklonjeni vozniki, ki so z biči priganjali konje. Kot veter so dirjali konji. Bil je krasen prizor.

Z napetostjo so sicer Rimljani sledili dirkam in vzpodbujali voznike s klici in ploskanjem; do skrajnosti so se razburjali, če je voznik njih barve prehitel tekmeča nasprotna barve, ali ko se je kak voz razbil na vogalu ob kakem stebru. Danes pa se ljudstvo ni zmenilo za dirko. Večinoma so ljudje že začeli odhajati; kar pa jih je ostalo, so vedno glasneje začeli kričati, kje je cesar, žvižgati in tuliti.

“Proč s konji! Kje je cesar? Kaj se je zgodilo? Povejte nam!”

Slednjič nastopi glasnik, ki zapove mir. Vozovi se ustavijo. Vse napeto poslušša.

Glasno naznanja glasnik, da božanskemu Maksenciju srce ni dopustilo, da bi se njegove hrabre legije same borile proti nesramnežu, ki se drzne dvigati svojo roko proti svetemu glavnemu mestu, in ki se drzne motiti z orožjem slavnosti rimskega naroda. Zato je hitel junaški cesar na čelo svojih čet, da prekosi slavo Cezarja; kajti njemu je treba le priti na bojišče, pa zmaga.

Eni so temu hvalisanju odgovorili s krototom, drugi pa so v strahu premišljevali, kako resen mora biti položaj, da je cesar zapustil igre in odhitel na čelo legij. Vsi so mislili le eno: kolikor mogoče brzo vrniti se v Rim.

V malo trenutkih je stal širni cirkus prazen in velikanska množica desetih tisoč ljudi se je valila v veliki gnječi proti mestu. Zdelo se je, kakor da Konstantin prihaja po Apijski cesti proti Rimu ter preganja pred seboj bežečo množico. Možje, ženske, otroci, vse je kričalo vprek. Debeli oblaki prahu so se z množico valili proti mestu. Solnce, ki je zjutraj sijalo tako prijazno, je sedaj žgoče pripekalo na begunce, ki so na vso moč hiteli v mesto.

Sabina je v strašni zmešnjavi zaman iskala svojega sina, zaman je klicala sužnje in nosače z nosilnico. Ni ji preostajalo drugega ko se v svoji slavnostni obleki peš napotiti v mesto, v neznosni vročini in v velikem prahu.

Ko se je Maksencij na podlagi Rufovih poročil odločil, pohiteti osebno na čelo umikajočih se legij, je upal, da bo s svojim prihodom odločil bitko sebi v prid. Vendar je zaklical odhajaje nadzorniku jetnikov, naj pobije kristjane, če do večera ne pride o zmagi nobeno poročilo. “Če pojde slabo,” si je mislil, “se saj ti psi ne bodo mogli veseliti moje nesreče.”

Sabin bi se bil sedaj rad izmuznil iz cesarjeve bližine, kamor se je poprej tako silil. Rač bi bil prepustil cesarju vse lovorove vence, ki so ga čakali po zmagi. Toda cesar ga je pozval, naj bo na njegovi strani in moral je z njim odjezditi na bojišče. V divjem diru so jezdili cesar in njegovo spremstvo po Apijski cesti proti mestu. Po brzosedih je sporočil Rufu, naj vstraža za vsako ceno, dokler ne pride na bojišče cesar sam.

Z višine, na kateri je bilo grobišče Korneiljev, sta gledala jezdece dijakon Sever in mladi grobar. Nista dvomila, kaj to pomeni.

Sivolasi dijakon je sklenil roki, se ozrl proti nebu in izpregovoril s pretresljivo resnim glasom besedo “Baltazar!”

(Dalje.)

Slika slovenskega priprošnjika v nebesih.
Priporočajmo se mu v svojih potrebah.

IZ UPRAVE

ZAHVALE.

Prisrčno se zahvaljujem Materi božji, sv. Jožefu in sveti Tereziji za uslišano molitev. V hudi bolezni sem se zatekla k njim in moja prošnja ni bila zastonj. Prilagam dar za list.

Katarina Hlebec.

Prisrčno se zahvaljujem škofu Baragi za večkratno uslišanje v raznih važnih zadevah. Pošiljam dar za dober namen.

Mary Vidmar.

Pošiljam dar v dober namen kot sem obljubila v svoji prošnji, s katero sem se zaupno obrnila na našega Barago. O moči njegove priprošnje se je naša cela družina prepričala.

Jakob Svetina.

DAROV I :

ZA MISIJONE: Mrs. Nemgar nakolektala \$4.25, Ana Hribar 50c, Katar. Radez \$2, Katar. Osterman \$1, Marg. Krajnc \$1, Naročnik \$2.

ZA MARIJO POMAGAJ IN VDRŽEVANJE LI-STA: Mrs. Ožbolt \$1, Mrs. Podpečnik \$1, Mrs. Svirgel \$1, Mrs. Bajuk 50c, Mrs. Vidmar \$1, Mr. Svetina \$1, Mrs. Sterling 50c, John Heraver \$1, Mrs. Peterka \$1, Mrs. Levstek \$3, Mrs. Elenich \$1, Mr. Anton Grdina \$10, N. N. \$20, Mrs. Gachnik \$1, Joe Perko \$2, Mike Trinko \$2.

KRUH SV. ANTONA: Neimenovana \$1, Kate Hodnik 50c, Mrs. Skerl 50c, John Heraver \$1, Mrs. Mohorko \$1, Mrs. Rogelj \$5, Mrs. Elenich 50c.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Ignac Grablavec \$5, Mrs. Elenich 50c.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ (šmarnični dar): Po \$5: Mrs. Ujcic, Mrs. Kobal, John Sever, John Simec, Johana Hochevar, Ludvik Kosnik, Mary Tomsic, Gertrude Vesel, George Majerle, John Androjna (\$10), Mike Smole, Terezija Sternisa, Mrs. Ivancic, Rose Ujcic, Mary Bezek,

Po \$4: Rose Lomšek. — Po \$3: Alojzija Kernc; po \$2: Mrs. Peterka, druž. Stimec, Josephine Kocin, Math. Kremesec, Frank Oblak, Mih. Lipic, Mrs. Kvaternik, Mary Skerl, Kar. Lasich, Johana Smoleck, Mrs. Radez, Mrs. Cucnik, Angela Perusek; po \$2.50: druž. Jelencic, Mary Pavlovic, Josephine Jancar; po \$1.00: Mary Koren, Ivana s Hriba, J. Meglen, Mrs. Marosek, Mrs. Grum, Mr. Svetina, J. Tesel, M. Mlakar, M. Gregorcic, L. Staut, A. Fajfar, Kat. Osterman, Mrs. Grahek, M. Marincic, P. Prah, A. Cukjati, M. Leben, Fr. Marolt, M. Spehar, Frank Perovsek, Jos. Franetich, Mary Terhelen, Mary Bendey, Fr. Levstek, Mary Skulj, C. Pfeifer, Mrs. Rogelj, Lina Kuntar, Mary Nemanic, M. Muha, Ign. Legan, Ter. Potokar, Mary Tomec, Ana Jakosh, Helen Golob, Ant. Sumrak, Ana Jelenc, Mrs. Miketich, Ant. Tomsic, Rose Koren, Antonia Berus, Blaz Molic-

nik, Fany Odlasek, Fany Kocijancic, Mrs. Gillach, Jos. Gustincic, A. Kraus, Johana Varsek, Math Tomec, Barbara Evans, Ana Coff, Agn. Barbarich, Elis. Ule, Mrs. Martkovich, Ang. Keller, Ant. Hudales, John Peternel, Johana Pugel, Jennie Gabrovsek, Angela Spolar, G. Nemanic, Mrs. Mozina, Leop. Dolinsek, Ana Setnicar, Kat. Janzekovic, Barb. Dolinar, Barb. Malnar, Mrs. Stukel. Marg. Veselic, Jera Roncevic, Jos. Starc, Rose Planinsek, Mary Glaser, L. Gregorcic, Mrs. Spendal, Mrs. Udovec, Helen Zobec, Rose Markel, Frances Pajk, Mary Blatnik, Mary Stariha, F. March, Helen Zore, Ter. Sulzer, Mrs. Petrovcic, Kat. Turk, M. Biondek, Rose Bayer. Ant. Starcic, Mrs. Dolsak, Ana Panian, Mrs. Kokel, John Stark, Joseph Silc, Jera Cesnik, Mrs. Zupancic, Mrs. Fortuna, Mrs. Slogar, Mary Usnik, Kat. Zagar, Frances Vovko, A. Pozun, Antonia Oratch, Agn. Klemencic, Mrs. Bacnik, M. Smrekar, Urs. Ahlin, Frances Rojc, Mary Sivec, John Paulich, Mary Selak, Kat. Kolar. Frank Stokar, Rose Sabec, Mary Ahlin, Joseph Lesjak. Marg. Kupina, Jos. Pazel, Mary Boznar, Mrs. Artach, Mrs. Brodnik, Joseph Malnarich, Apol. Skerbel, Marg. Dragovan, Mary Krulce, Jennie Mivec, Mary Verbec. Ant. Bogolin, Jennie Mladeck, Eva Ponikvar, Jos. Bradach, Mary Lautar, Joseph Perko, Brig. Paulich, Julia Markovic, Mary Zabukovec, Ana Jurecic, druž. Bergoc. Mary Laus, Jane Atzenbeck, Jerry Okorn, Urs. Ivsek. Frances Pengal, Jos. Pintar, Mike Pavletich, Ter. Stariha, druž. Fraus, Mary Vidmar, Frances Terpinc, Mary Gorup, Mary Kain, Mary Svirgel. — Razno: Ana Koren \$1.40, Ana Urbas 70c, Joseph Pekol \$1.50, Mrs. Urick 10c, Mary Panian 25c, John Molek 25c, Mary Skerbee 25c, Joseph Vardian 20c, Mrs. Zainer 30c, Mrs. Cic 25c. Mary Salokar 30c, Ana Shute 20; po 50c: Mrs. Ujcic. druž. Prijatelj, Frank Kunc, Marovinc, Cec. Kerze, Ana Trep, Mrs. Fojs, Mary Slak, Mary Hochevar, Agn. Zokal, Helen Erchul, Alice Kodric, Joseph Jerin, John Gnidica, Mary Furar, Helen Osaben, Anna Urbas, Kat. Sitar, Ter. Zitnik, Jerry Perme, Anton Maglica, John Lacian, Marg. Agnic, Kat. Hebajn, Ana Barry, Ant. Retelj, Ant. Prijatelj, Frances Zore, Ter. Luzar, Mary Uljan, Mary Gombach, Agata Antoleck, Ant. Trunkel, Mary Prepodnik, Mrs. Sefran, Mrs. Krulc.

SV. MAŠE: Mrs. Mozina \$2, Mrs. Russ \$2, Mrs. Spendal \$2, Jennie Svet \$5, Neimenovan \$1, Mike Smole \$2, Marg. Tratar \$2, Agnes Skender \$1, druž. Boje (za rajno s. Geraldino) \$5, Mrs. Kuhel \$2, Jennie Mramor \$2, Mrs. Usenicnik \$1, J. J. K. \$1, druž. Mortel \$1, Neilenovana \$2, Jera Podpecnik \$1, druž. Prijatelj \$1. Mrs. Buchar \$1, Mrs. Selan \$1, Mrs. Flajnik \$1, Mrs. Hudak \$2, M. G. \$1, Marp Koren \$1, Mrs. Borstnik \$2. Neim. iz Kansas City \$2, Mrs. Peterka \$1, John Vidergar \$1, Mrs. Zainer \$1, Mrs. Osterman \$3, Apol. Cukjati \$4, Louis Darovec \$1, Agnes Zopal \$2, Mary Osterman \$1, John Medved \$2, Mary Spehar \$1, Joe Perusek \$1, Mary Pavlesic \$2, Mrs. Bendey \$1, Frances Levstek \$1, Ter. Potokar \$1, Mary Tomec \$1, Ana Jakosh \$1, John Molek \$1, Rose Koren \$1, Mrs. Gillach \$1, John Peternel \$1, Mary Furar \$1, John Hochevar \$1, Mary Gombach \$1, Jane Atzenbeck \$5, M. Hochevar \$2, A. Milost \$2, A. Hochevar \$6, F. Demsher \$1, M. Stematz \$1, J. Jurkovec \$1, M. Zore \$6, J. Perko \$12, društvo sv. Barbare št. 23 KSKJ. \$10, M. Hoge \$2, J. Kervin \$6, J. Mravintz \$1, M. Rochevar \$1, A. Rezek \$5, Rose Koren \$1.

Vsem najlepši Bog plačaj!

UPRAVNIKOVO KRAMLJANJE

P. Bernard.

LEMONT, ILL. — Samo za nekaj kratkih besed si vzamem prostora takoj v začetku, drugo bodo vse dopisniki zavzeli, ki jih je ta mesec velika kopica. Veseli me, da dobivamo od vseh strani toliko ugodnih glasov. Majniška številka je bila tudi povsod z navdušenjem sprejeta. Kakor kaže, nam bo tudi precej novih prinesla. Samo naši naročniki v poplavljenih krajih so bolj tihi, česar jim pa spričo velikih skrbi in škode nikakor ne moremo v zlo šteti. Toda le pogum, vse se bo zopet poravnalo. Bog in Marija Vas ne bosta zapustila. Lepa hvala vsem, ki ste prijazno sprejemali našega potovalnega zastopnika brata Antonina. Sedaj odhaja iz Pennsylvanije proti New Yorku, pa morda bo že doma, ko se bodo brale te vrstice. Vsem zastopnikom, naročnikom in šmarničnim darovalcem velik Bog plačaj, to Vam izreka — upravnik.

DETROIT, MICH. — Piše Mrs. Plautz. — Sporočam žalostno novico, da je umrla naročnica Mrs. Catherine Kauchek. Bila je članica Maternega društva in kako dobra žena je bila, veste sami izza časa, ko ste bili pri naši fari. Doma je bila iz tolminske fare na Goriškem. Pustila je žalujočega moža, štiri sinove, dve hčeri in enega vnuka. Naj v miru počiva!

EVELETH, MINN. — Piše Mrs. Nemgar. — Pošiljam Vam dar za misijone. To sem nakolektala kar s potjo, ko sem šla okoli za Glasnik Srca Jezusovega. Če nisem za eno reč dobila, sem pa za drugo, da nisem šla prazna od hiše. V teh slabih časih moramo biti z vsakim darom zadovoljni, čeprav je majhen. Kadar bodo boljši časi, bodo ljudje z veseljem več darovali in bo lažje prositi, saj tega smo v Ameriki vajeni.

DETROIT, MICH. — Piše Mrs. Plautz. — Ker sem brala v marčni številki par besed o Mr. Franku Clemens, naj še povem, da je bil član Apostolata sv. Frančiška. Diplomato je imel celo v okvirju. To se vidi, da je mnogo držal na to. — Meseca maja bomo obhajale desetletnico ustanovitve Maternega društva, ki se je v začetku imenovalo Društvo Dobrega Namena. V jeseni bo pa desetletnica župnije, kar bomo seveda tudi primerno praznovali. Takrat bo treba že kaj več poročati.

MORGAN, PA. — Piše Mrs. Ušeničnik. — Ne vem, ali se Vam strup primeša med tisti

papir, ali kaj, ko tiskate list Ave Maria. Če namreč vprašam ljudi, da bi se naročili, se izgovarjajo, da ne morejo brati, ker jih oči bole. Ko pa berejo nekrščanske liste, jih pa menda nič ne boli. No, kdor noče imeti lista Ave Maria, mora pač najti kakšen izgovor. Stare naročnike pa včasih postrašim, da jih bo — drevo stisnilo, pa takoj ponove naročnino. Pozdrav vsem.

MILWAUKEE, WIS. — Piše John Vidergar. — Jaz večkrat rečem, da dandanes, ko so ljudje v vsem tako izurjeni in Bog tudi da, da po celem svetu dosti živeža zrasede, bi bilo lahko tako dobro na svetu kot še nikoli. Treba je samo, da bi ljudje prav urejevali vse to. Ali žal, ljudje so si vedno bolj nasprotni in se med seboj vedno manj spoštujejo. Ne brigajo se dosti za čedno življenje po božjih zapovedih in Njegovi volji. Brez Boga, vere in molitve pa ne moremo upati, da bi se kam naprej prišlo. Ostanimo zvesti in Bog nas bo poplašal!

MILWAUKEE, WIS. — Piše Mrs. Zainer. — Bog blagoslovi Vaše delo! Življenje je res težko, ali treba se je naučiti, da znamo dobro in slabo za ljubo vzeti. Zaupam v Marijo že od mladih let. Ko sem bila še otrok, sem šla na Brezje na božjo pot. Po dveh urah hođa so me hotele druge romarice spraviti, da bi se obrnila proti domu, pa sem le srečno prišla na Brezje. To me še daj veseli. Pozdravljeni!

MILWAUKEE, WIS. — Piše Mrs. Grahek. — Oglasim se z majhnim darom in pri tej priliki povem, da sem Vaša naročnica prav od začetka. Ave Maria list je moj velik prijatelj in sem ga zelo vesela, ker tako redno prihaja in vselej toliko lepega pove. Bog Vas blagoslovi!

ŠKOFJA LOKA, SLOV. — Piše sestra Mihaela. — Bilo je komaj nekaj let po smrti škofa Barage. Z neko slovensko součenko sem bila takrat v zavodu v Muenchenu na Bavarskem. Prišel je na obisk tedanji škof iz Milwaukee, Wis. Ko je zvedel, da sva v zavodu tudi dve Slovenki, naju je dal k sebi poklicati. Morali sva mu nekoliko slovenski govoriti in zapeti Marijino pesem. Potem nama je mnogo pripovedoval o najinem rojaku škofu Baragi, ki ga je osebno dobro poznal. Tega dogodka se še vedno rada spominjam.

AMBRIDGE, PA. — Piše Mrs. Pavlešič. — O, kako iz srca rada bi bila pričujoča, ko boste imeli šmarnice v mesecu maju! Prosim, spomnite se me v molitvi, jaz bom pa v duhu pričujoča. Zelo rada bi slišala spet enkrat slovensko cerkveno petje. Sicer hodim tu v hrvatsko cerkev in je vse lepo, ali popolnoma domače vendar ni. Prav po naše je le vse bolj miho in veselo. Lepo Vas pozdravljam.

NEW YORK, N. Y. — Piše Mrs. Levstek. — Ave Maria tako redno prihaja, da je pravo veselje. Tudi naročniki bi morali biti tako točni, seveda tudi jaz med njimi. Pa če sem doslej kaj zanemarila, se hočem zanaprej popboljšati in ostati zvesta naročnica, ker je list res tako lep. Bog Vas ohrani vse mnogo let!

CLEVELAND, O. — Piše Mrs. Baraga. — Zvedela sem, da je ena mojih znank odpovedala list Ave Maria. Vedno mi je hudo, kadar zvem, da kdo pusti ta list, ki je meni tako ljub. Zato sem se odločila in šla dotično obiskat. Res mi je dala naročnino na novo in obljubila, da hoče ostati zvesta naročnica. Pozdravljeni!

CLEVELAND, O. — Piše Mrs. Marolt. — Prav lepa hvala Vašim klerikom za njihove dopise. Kdo bi si mislil, tukaj so rojeni, pa tako lepo pišejo kot bi bili vsi iz starega kraja. To je res pravo veselje brati in še povečuje duhovni užitek, ki ga nam nudi naša priljubljena Ave Maria.

DETROIT, MICH. — Piše Mrs. G. Majerle. — Pri nas imamo ravno 40 urno pobožnost. Žal, da je zelo slabo vreme. Ampak hvala Bogu, da imamo pri nas svojo cerkev in gospe, ki jih lahko razumemo in oni nas. So še mladi gospodje, ali dobri so in v vsem zelo složno delajo v naš skupni napredek. Deset let bo že, kar se je fara ustanovila. Čeprav je bilo dosti težav, so začetne bridkosti že davno pozabljene in se veselimo vsega, kar je bilo treba prestati. Pozdrav od cele družine!

LA SALLE, ILL. — Piše Mrs. Furar. — Moram Vam poročati, da tudi jaz komaj pričakujem nove številke lista Ave Maria vsak mesec, ker je v resnici zelo lep. Upam in želim, da v tekočem letu pridemo tudi Lasallčani na božjo pot k Mariji Pomagaj. Več jih slišim, da bi radi šli. Zdaj smo zaposleni s cerkvenim bazarjem, potem se bomo pa skušali o tem vprašanju kaj pogovoriti. Pozdrav!

CHISHOLM, MINN. — Piše Mrs. Knaus. — Poročam žalostno vest, da je tukaj umrl

naročnik John Kordeš, in sicer za pljučnico. Bil je zelo zaveden katoliški mož in skrben oče. Pogreb je imel zelo velik, kar pač pričča o spoštovanju, ki ga je vžival pri vseh. Z Bogom!

CLEVELAND, O. — Piše Mrs. Bayer. — Naj še jaz povem, da se mi list Ave Maria močno dopade. Ko ga preberem, ga pošljem v stari kraj svoji materi. Tudi oni mi pišejo, da ne morejo z besedo povedati, kako se jim dopade. Prav iskrena hvala v imenu naju obeh za tako res koristno branje!

EUCLID, O. — Piše Mrs. Gombach. — Prosim za prostorček v listu. Ave Maria mi je tako pri srcu, da ne želim nikdar biti brez nje. Vsaka katoliška mati bi morala biti naročnica tega tako koristnega lista. Ko bomo me umrle, bodo naši otroci našli v kakem predalu list z Marijino sliko in to jih bo opomnilo, da ne smejo pozabiti nebeške Matere, pa tudi svoje zemeljske matere ne.

MILWAUKEE, WIS. — Piše Mrs. Mohorko. — Še ena se oglašča, ki je hvaležna Mrs. Tomše za tisto sobotno pesmico. Zdi se mi, da se uresničuje, kar sem si že tolikokrat želela. To namreč, da bi se kje zbrale naše stare tako lepe pesmice, ki so bile toliko časa nekake vzgojiteljice našega ljudstva. Tudi jaz jih nekaj pošiljam. Hvala pa tudi M. Elizabeti za njeno tako izbrane in prisrčne pesmi. Zelo rada jih imam. Bog jo živi!

HIBBING, MINN. — Piše Mrs. Mlakar. — Vaši mladi naj se le pogosto oglase. Zares zanimivo pišejo in slovenščina jim gre zelo dobro. Smejati sem se morala, ko piše Fra. Alojzij, kako se Fr. Edvard pohvali s starim krajem. Posebno na Rakeku da je bil dobro sprejet. Potem pa dostvalja, da sam Bog ve, kje je ta kraj. Meni se pa zdi tako domač. Saj je prav blizu mojega doma. Čudno se mi zdi, da bi kdo ne vedel, kje je. Majhna vas je Rakek, to je res, pa vendar gre železnica skozi to vas v Ljubljano, na drugo stran pa proti Trstu in Reki. Meni se zdi prav lep kraj. Pozdrav!

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.